

26

Pater

Auzelua

Pater Anselm.

Dramatska prigovorka v VIII. delu.

Spiral Jak. Sivec.

Porocilo sprazneno

Simona Gregarčiča.

Vse pravice pridržane!

Sivec

Orele :

P. Angolan } redovnik
 P. Benedikt }

Fr. Nikolaj } klerik
 Fr. Jeronim }

Mica Hosa Korla, kamelica

Anje Krenpelje, carjar

Anje } najgora obiska
 Mica }

Zlennar, kmet

Malka, najgora žena

Lencez, grodec

Baron Emilijan Dank, graščak

Belina, najgora žena

Karl Kraft, Dankov oshabnik

Zilnits, Belinin oče

Johan } stugi
 Franc }

Zefka, hisna }

Boter

Bobica

Babica

Redovnik

Priskazni : Lunt

Zirganc
 hat.

Fre Miceini deliti.

Pogrebi, otroci.

I, V, VII in VIII. alha se vise + nekem samostanu, II. in
 IV. alha na vasi, III + Dankovcem gradu.

I.

Porta samostanske celice. Stene zidane in
 prazne, razum razpeta ni videti nobene podobe.
 Ob desene spredaj vidi se vrata s hodnika, njim
 nasproti v levi steni ožki, rdeči, gobčast okno.
 V zgodnji steni poglobljeno, očije okno. Poleg vrat
 na desni preprota miza z rdečim stolom - stari
 nastavljačem, zoren nje in naravnih stekel staja
 za knjige. Volemu hoda zdej mize, teta postaja,
 poleg nje kličnik. Iz nje doha samostanske
 monotonost. Na kličniku čvrtke letanja.

Temu je v prvi jubajski uri, le na mizi hali pre-
 tihla s serčnikom. Njena svetloba pade le
 na rdečo knjigo na mizi in ni hčer dan,
 gam.

1. prizor
 Angeln, Lurd.

Angeln (vodi pri mizi in čita knjigo.)

Lurd. (beha meglevi lok v izdolbini okna v
 zvonjski stani, gorci s glasnim, beha, da
 pribeja iz delare, a je monotonen, be-
 har vna celica - ves samostan - beude,
 hi jih Angeln na listem bure iz knjige
 je Alfonze Pizourija): Premišluj, da si
 prah ni da se zopet v prah prouješ. Pride
 dan, ko boš moral umreti, zorniti se
 v jano, hje boš pobnel, pobist s črvi:
 'Tvoja očijs bodo črvi!' - Poglej malica, hi
 prira se na postelji, beht du je omah -
 mila stare na prvi, beht so mu razmriseni
 luge, katere pohira se smrti goč, uglob.

ljene oči, upadla hie, pepelvat očaj, jenk in
 ljubice zleznosice, smjto surje in fejk. Se
 vsleduejji ga je mlit, ho jame prokucti. Ni
 se minulo 24 ur, odher je jumat mladenis, in
 je cutis mrad. — (Pruun.) To bolje spoznas,
 kaj si - gojdi ho goniti in pennishtij prek,
 pepel, care in vzdeluj. (Pruun) Komitari
 podobni poglej, moj det, sansege rebe in
 pennishtij, kaj je bole s teboj zgodilo! Spunnis
 je, da ni psak in se v psak poveris!
 Punnisti, da v malo letih in munda v
 malo mericite in duosih postanis tehnobes
 in jar. Gob se je probetih s to mislivo:
 "Tobnubi jam pehel: kaj oie ni: iproun:
 kaj je mati in moja vesta ste!" — (Pruun.)
 Povrchijchi cirloje rano one, hi sinajo
 smetje tege arde: veselje, bogatost, slava.
 Toda smrt stori hovec oem tam zvezofobim
 dohotam: Kaj je jioljenje nase? Klap je,
 hi se malo care kaje. — (Pruun) Kaj
 preoztufis, prek in pepel?

(Una v bližnjem samostanskem gozduku bje
 s kankim glasom na mali gozi stori.)

Angjelm (origne glava).

Smrt (zgrine).

(Kajj pluv, hi je je zarticta lile smesti
 se opozijo prvi palci sledori jubanji zgrje,
 Iz gozduke um se zgrnje gozi, rano snti
 glas, lehar me - Tenak obrosfi; gozmi
 dau.)

Angjelm (vrtane izje mize, se obrne ke razpelu, se
 latinsko prebrize): In nomine patris et

4 regasne lui na miži } →

2 prižar

Nikolaj

Nikolaj (vohaj) tebi, ho se je zinte milotar. Nisi r
eni rahi miimle o prižane priev - druzi melle
in smetisnivo. Soim le potar na mižo, vello in
pmetisnivo le matum in que proti potarji. bžaji
de je potlanc.) Te svet mi nie spal met
lyubi peter Anglan. Niti na odelj se mi ste.
get, lej rde, de bi smuknel ~~potar~~ prod.
Ve nroci je potarici. (Fogleda na mižo.)
Larode, ~~potar~~ Estal je! Te zdelj je hujšica od.
peta. - Jay je tehu lehko spim - moj bog
in moj grehcar! Zaly' misr nroci malo blaf'ice.
(Vdpe dhu na per, pomete po rahi, spaci
smeti - pmetisnivo in volide.)

filii et spiritu sancti - amen. (Acoli)
 Angelus domini nuntiavit Mariae. Et con-
 cepit de spiritu sancto! Ave Maria, gra-
 tia plena, dominus tecum - - - (Acoli
 nequj angelijho cōicēnje in hōcā z bēnda-
 mī!): gloria patri et filio et spiritui san-
 cto. Sicut erat in principio et nunc
 et semper, et in secula seculorum amen.
 (Kerens gozet labinski prebijzje in od-
 ide ne desno.)

(Zora je utihnil. Nakej'ava je ne tihor
 Karije zmej narosic in se tekom te
 Alike pjeneni - dan - ptem lep. mlt.
 do polucenja svetlobo.)

(Zacnje se jubrajje moliter membore -
 mallutimur - hi nadelajje o petjem
 psalms. Med tem postaje dan. Pod
 oknom na levi se ogledi ptiče petje.
 Tiha, mila godba, hi se njema o psalmu,
 a je vendar ne pij, behor ntesnjema v
 formo bekeje pravile spreneje rajitor
 noveje dne. // #

Na grembe petje, gromba godbe se oclenti
 behor, de quideje ij nej bliznjaje dencu
 post oknom in utihne sale, hi vobojter
 Angelus in Bendlcht.)

3 prijev.
 Angelus in Bendlcht.

Bendlcht (pusti z Angelusom od dencu.): Ne zameri mi,
 da sem tebe nedlijer in ti sledim v alior.

Angelus: Zakaj naj zamerin?

Benedikt: Vohelch, pun ze te, best.

Anzelm (z nasmevom): Vohelch? Zabaj?

Benedikt: Zmiraj vidim te tebr kibege, zamis, henege in obijnege. Postajis sled in upaden, ker hi ne puelo hi in trojil letih. Ali si bolan?

Anzelm: No.

Benedikt: Pa kaj hi je potem?

Anzelm: Nič.

Benedikt: Gj, bratec moj nihar me taji! Bolan si! Če ne telesno pa ne duši. - In ne mislim, da tebr, ker se naradno pofaje duševne bolezen kajihom. Ne mislim gube, bratec moj, od detec me! - To je nekoj drugje. - Tudi mene obkeja vsakih tebr bolezen. Koli se mi, da hi videl, ali tebr ne fu je opazim, da nam je dal Benurgoim proti voljo - potem je sem g'rojnja tebr puel, da jedem na kolenu in se zebolimo sbravnih, da me je potel na svet.

Anzelm: Srečen si!

Benedikt: Res, srečen sem! Tabor sem z ljubim r me na svet, da mi mogoce p'videti. Vek heterički in nek metalički, in mi zisi, da je moj het in crebbe vas polje in mi p'nejejo, ker ne melle, nedoljne ustrel. V vsaki risari, pa me h'vce Skrijanček: „Alice, Alice, Alice“! Koli

se mi, da jure mi petje in vestre; ena sama
velike družine. Nad nami je ne na zlatem
solnem roji oče vraga strastne, z rečur
pito z robar v rehet oče večnega žolgum.
je in rečne mladosti.

Angelus (zamisli čeno plide na okno v gobju
v rtoč'afoci dan): - - - večnega žolgumja
in rečne mladosti.

Benedikt: No, ali ne?

Angelus: Ja, des! - Toda hat Benedikt, ti
pogledis na nejraznejše! Spomni
se beud aprilske Parle!

Benedikt: Katero?

Angelus: Projeur nam je kuhet jureti.
kuhet hat Benedikt! - Kedar?
En jeino kuhet! Samo kuhet, ne
rečhat. En ie kuhet mi rečur, je
izgubjen - rečur! - Prak nur
in pepel! -

Benedikt: F hej je! Prak in pepel, hi ste
pudt nose pretce in jurejenes
od istege strastne, kakor ti in
jaz.

Angelus: Kakor ti in jaz! Des je! Mi rečur,
goge me je murti. - ~~Pa~~ ~~in~~ ~~je~~
vrič'evanjur in jedim, vidim vor nim
ljivost pred rebj. - Pud manj potane
one - - murt in mi gote pr-
gled v met, odpira mi gollor, des

zgoditino, da bi se vrhovi obliki sebe
in spoznavam vedno bolj in bolj
miserobit nasaje življenja. -- Naj
pogle, naj se pogle! Pogled sem ne
ve, kar je tam zunaj in pripravljem
sem.

Benedikt (zgodovinar): Pripravljen?

Angelus: Ja.

Benedikt: Na smrt?

Angelus: Na smrt!

Benedikt: Čudim se ti pretoc moj. Pravi je, da smo
pripravljene, ker ne smemo ne pre ne
dnevna, čedej, nas publice glas življenja.
Ali je to si mi tisti, da smrt obzorni ga
lostin, si manj ga, da smo prečisti mi.
Ali mi niso oči, hi nas publice ob svoji
mi svet manj, odhroder samo prišti?
Ali mi ta zemlja, hi nas sprejme, naše
meti, hi nas je dela, nas pekti in
nes jeti zopet v svoje narobeje? --
Tobe beže bolna glavnostljiva mi to je
kista obliet, hi ti teji duha. --

Angelus: To je duh smrti, hi bava je manv in me opr.
minje ---

Benedikt: Prejemi gas! Ti si imel in močan.

Stranik ti je dal življenja, da živiš. Zhal
si si prah, da živiš -- ne je se -- je dunge,
zeto ga zjeduj in živi ~~ga~~ ne pe

4 To hujšje je spisal svetnik. Le je je bil radi
tega hujšal svetnik je drugo opravilo.

umirajo in juri. Z velikim delom ho
shvil ~~hvala~~ stravnika in vecl in zgodovjnu
ho zapustil svet in ho pride čas. —
(Opzede ne umirjo.) Kaj'iteš tam? — Ford's?

Angelus: Prosim.

Benedikt (opzede) Prosim! Sedaj razumom.
Prosim te, beate Angelus — pradi to
luj'igo meni.

Angelus: L' vzemi jo! Tudi tibi ho shjota
dobro, beate meni.

Benedikt (bere): Priglasa na smrt. — (odpre
jo pri bere): Sedaj odpadaj's krossma lica,
utruice in laje; naj pogrej se raz-
hoje rebra, potem roke in noge. In
švi --- // (Zagre luj'igo) Prinsem
to zamenj stango.

Angelus: Prosim.

Benedikt: Tahj ti jo prinsem. (betide.)

(Med tem je odela poluce in proujfo
shji ohno na leri. Angelus gre ho
ohno. V tem se oglasi vecla pesem
horcer, hi gudo na delo, pod ohno.
Pesem pribeja in se apot oddehje.)

Benedikt (se nuce, ho je pesem zj teho odclje.
ne, da jo je komej' entri. Prinere dnujo
luj'igo): Vzamenj to prinsem tole.

Angelus: Hvala, beate Benedikt.

H (etna de hujus)

Privatis se juncti med Gjedstrome in

Benedikt: To hujiga je pisal mi, hi je
 parustah, lehu midra, noid
 erui habit ni hi zaslužil, de hi bil
 svetnik. (odpe hujiga.) Pro, ~~lehu~~
~~si eitafo,~~ ~~ni to.~~ (lehu pohaje mestr
u hujiga.) Smiril se tri, obrejal ni
deho in nce. Spjel tri jesnic. #

Angelus: Krela ti! Krela ni dober, leht Benedikt.

Benedikt, Krela ni je bilo, ho enu te videl (^{redno huj})
 patege parno redaj, ho se pripravljat
 do ~~redne~~ ~~ni got~~ ~~ni~~ ~~na~~ ~~poje~~ ~~fero,~~ ~~lehu~~
 fere poseade in si temje narejene
 denga denga.

Angelus: Ndej odvala?

Benedikt: V hethem, je rehat prijav. Zelo se
 reclin, de mi bo dano delovca med
 ljudstvom.

Angelus: ~~Je hi bil~~ ~~Shoro~~ ~~poje~~ ~~bu~~ ~~u~~ ~~samo~~ ~~stane.~~ ^{hi videl}

Benedikt, ~~Eni~~ ~~ni~~ ~~pidis~~ ~~na~~ ~~dunje~~ ~~ni~~ ~~ide,~~
 patec. - ~~lehu~~ ~~je~~ ~~z~~ ~~dogam~~ ~~ni~~ ~~to.~~
 Ave, ave petar! (beude.)

Angelus: Ave! ~~Je~~ ~~ti~~ ~~ni~~ ~~to.~~ (odpe pravi
hujiga in prisa pohajec mestr. Popri
leohu leu apredaj in eita.)

rdelamier sem boje zel,
 Ne bitij ni vidil bey boje!
 Shrivostur, nujje rohe boje:
 Niher je stalne ni strave,
 A prek molen se ne zgubi.

Volelaarner, sem kroj's gal
 In videl vedur sem vrtunje,
 Prelirajõe se žirjaneje,
 Perrojeranje, premarjaneje
 Iz bitje v bitje premarjaneje,
 A smuti misem vpl misjer. --
 (ve zamislj in glasa, hehe - paufal sloji
 ahnu. Lane je obicna. - Puhor -)

4. prizer.
 Angeln, Žirjaneje

(ched pallo, vendl godbr, se pikeže tam, hje je
 lile pej' smut, Žirjaneje v podobni lepeje gal.
 hie mladega bitje, hi je obličeno v pamor
 svetje (dellice)

Žirjaneje: Pregummi ves glahje toji,
 Ko pade svet duateci vpi,
 Ko imes dvagih mni kati
 Dule okore v grob poloji,
 Čis: vedni svet mni je smut.
 A - smuti ni!
 In videl vedur hie vrtunje
 Prelirajõe se žirjaneje,
 Perrojeranje, premarjaneje
 Iz bitje v bitje premarjaneje.
 A smuti ne hie vpl misjer --

(Vedur žirjaneje se godbe vebe z modnim
 ahndom.)

Laktor.

II.

Na desni spredaj župnišče z ohranom. Pri ohranu klopa.
 Na levi spredaj Kriškova hiša. Na desni zdesj; tika
 župnišče Anžetova hiša. Zdesj pot. Za potjo sem-
 zeh z njihovim gozdom. Za gozdom hriboček, na
 njem cerkvice s pohvališčem. Prar dober se
 imajo razločiti pri cerkvi z pohvališčnim
 zidom bliže in drugi nagrobni spomeniki.
 Lepo poletni dan, poln sonca in goščate.

Ko se dožene potar, se čuje pogrebu zornenja od
 cerkvice na visokem sem. Zornji pogrebu. Zornenja
 kmalu utihne.

p. prijaz.
 Srca, Zlemar, Anje, hiša

Anje (v moji hiši bolše je prodajali in poje. Pojav
 malo prevela in zopet prične.)

Srca (potline perito z moji in glaga kso je hromi in
 potar.)

Zlemar (pride iz neke časa po poti od desni zdesj)
 O, bog ga dej, Srca.

Srca (ne de ti prevela): Bog dej Franc.

Zlemar (postoji): Ej, lj, heber si quidua.

Srca: Ni vile! (Premar)

Zlemar: Kako je prar?

Srca (namotabi): Se je hajer!

f Alisa: Pceda, veche nemunoti, hi je neprijateljica
mama hti Dogheir!

Zlomen:

f Alisa je ne mili! Narobe!

Flemer: Ali, da ne?

Lica: Nebo ja si mislil? - Nebo je to?

Flemer: ~~...~~ Oj je, no!

Lica: Samo, da bo!

Flemer: Ali misliš da je pogubljen?

Lica: Ketur vidis! ^{mi} Laj je itek ~~...~~ ^{ne šlo, kaj je hiša:}

Flemer: Šrode je bila dehlisa, šrode!

Lica: Šrode ali ja ne. Kar ni za živet je za umret! Laj je bila zmeraj bolna. Telo ni ne za delo in ne za možilo.

Flemer: F, recede! Bojje ogle!

Lica: Ne bojja ogle! - Mi je bojja ogle, da si lijo dehlisa - pamotan, da potem od same ~~...~~ falosti njame hiše? Taka hiša, pa colna hiša - misla je v pamotan da ~~...~~ ~~...~~ se pravi, kakor preja ne roben. Mi je tege tebe!?

Flemer: Ni me recem, ji po bojja ogle - Laj je prvi vas pamotabo.

Lica: Le mihar ne oglelej France. Nasa je sama ~~...~~ ~~...~~ hiše posteti misla. ~~...~~ ~~...~~ misli, da je misli prav. Sama mislan garati, hebo huj - odracl dehlisa je v kloster. //

Zlenuar: Venite bodi, de sima's tebi moinege pri
povinila pri bogu.

Isica: Jaz bi rajc simala delto pri hrisi, hebu pri
povinila pri bogu. Ga mi pres mic ni
fela. Jaz se ~~z bogom~~ ^{uz} ze sama pomenuim,
kolikun ze prav.

Zlenuar: Pa ji vender ne bis handa, polojiti socto
obgube.

Isica: Kaj ji bom pravilas! Na ve mile oize sem
ji ze prigovarjala, naj me vender nikar
ne pristi ravne - a mic pa mic, hebu
bi v stvar goved - ona proe biti munc.

Zlenuar: F, je nej bo, je nej bo!

Isica: Fi je pravis, ho ni tehu soct in polojen!
Pa naj bo! - Kdo za nej deli hriso in gemit?

Zlenuar: F, je to ne bo ze hoto nasel, ne bo ze hoto!

Isica: A tehu! Le bo ze hoto nasel. O, mi mag, de
bi se ne nasel! Jaz nej za ze histoge
^{indolant}
gerant, hi se bo nasel, de bo ~~ne~~
faj pogrebit, kaj ne?

Zlenuar: Kaj se ce, kaj se ce! Doyje roje!

Isica: Beji beji z boji roje. Sli je potem
to hudi Doyje roje, de puredi ve phuyj
a tuje rube - Ha!

Zlenuar: Hebu jaz poznam paragrafe in potare

^{pac}
bi jo boji muhi priredilo pemuženje sa-
mottam.

Isica: Nebo ni pehel?

Klemen: Samotam priredilo pemuženje šteto
boji puner, hi je tam. Tabela portare in
paragrafi.

Isica: To je že ve, de res. Forts, če me je rauer
stan ipravil ob deblete - ob edinege ob-
pobes - ob pemuženje me pa ne bo!
Ihrovim strarem ne bo služota te hiše!
Zidljenje more služota pa če ore plunje ne
glavo portarim. . . .

Klemen: Jej, jej, jej, jej! Puzješno gorvīs! Puzješno!
Pumisti, de nisi se mlade ni bo trebe, de
shaba ga reno zidljenje . . .

Isica: Loj to boiem! Za zidljenje France, za jo-
ljuje boiem shabeta, de je bo polna hiše
in poln grom. A mladina noče, bomo
pa mi.

Klemen: Kdorshi stan je svet stan! Le pumisti, se
v litanije in zopisali svetle vdore! Kdor-
shi stan je svet, treba ga je čuvati, behar
pojo svetega deoistra.

Isica: Pojo svetega deoistra! In maš gtoor
puzješno in ga slabe čare ipravljeno za
pauum. Heba! - Licer pa hej bo
shabe stan fant gorvīs o deoistra in
vdoroston, hi ni niholi shabil tistega, hi

Mica: Nibar ne tacaj po meni. Mi ne vidis, da
gledajo s falovije sem.

Blamars: Naj bodo gledali! Lj'ni gospoda domes!
Hahles!!

~~smarčkaji~~ kar je vmes.

Flemas: A, misliš - neteže zakona?

Arca: Kaj za drugega. Ojzivi se ~~na~~ prej, potem govori. Prizidegi je lehtar. Shisiti, shu. riti je treba! - Kaj si ti o tem!

Flemas (u ji približuje): E, malo mi je pa že hudi znan, hehe! Malo je hudi!

Arca: O, verjameu! To noči govor nisi takr svet in pagor, lehar pr dveri - ti svet. mila ti!

Flemas (u se približuje): Včisto sem te hote mislil na te, Arca, da ti morda bi ti kaj hudo, kadar ti pridele na misel - te hote - le hote - boji ravno hoj - hehe!

Arca: Finaš prav! Zmiraj mi je hudo, ker der se spominim ravno, ko je takr mlad umrl - ampak ne pradi tega lehar misliš ti, da hoi vedel. - Ni take rite, lehar pr vas, cadorodnih samobu ~~ne~~ z lilijo je tramom! Halala!

Flemas: Arca, Arca, ti si proutic! (Jn glasi pr plečih) Pa prav nič te ni vzelo, kar si odore - prav nič Hehe!

Arca: Arca, moli pa mihar ne tapaj pr meni! Ti si ~~ti~~ je vse zamudil. (Vzame perlas in odode v hišo.)

2. prizor
 Prizorje brez slova

Zlenuca (gleda prilizivo za njo.): Greha je vedno, primojden-
 naj. (Greška obna Anjete na bojte) Dobri dan, Anje,
 dober dan.

Anje (= bojte): Dobri dan Franc.

Zlenuca: Ti si zmeraj dobre volje, ti!

Anje: Kaj ti ne bil. - ~~Pojdejo, Anje!~~

Zlenuca: Pa z bogami! Z bogami, Anje!

Anje: Kam za gus?

Zlenuca: Dama, dama!

Anje: Focakaj, grem si jaz.

Zlenuca: gre la Kriakovi hiši in gleda zredars skroji
ohno.)

Anje (gleda po primernem prenovu in praji bojte
Novi gar novih čaržer v pohab.) Na, gubj ex!
 Ali ti je odora všeč, ali hiša?

Zlenuca: E, nič, nič! Ker tebi malo gledam

Anje: O, jaz tudi očavil bar tebi malo pogledam
 hčedaj.

Zlenuca (prizhibo): A, ti tudi? Ti tudi?

Anje: Pa bar takev! - Kam je si namenjen?

Zlener: Ni hener, par ze par... Lan ze ti?

Anje: D'evge, nemu vrad ze g'ovjejnag' o'etka,
ho je tam na obiskur. - Ti ze se ne greš?

Zlener: Pa g'ovjejnag' kooperativur simam se opredle.

Anje: Saj žal mi domel, ho je pogreb.

Zlener: Da malo počham. - Ino li rad pla
čel ze parvto mater ze obletur, pa
bratje tečen.

Anje: K počhaj, le! (Zau, haj se v'isakur hino)
Tamle je mase, mistim (Garde.)

Zlener (efect, behu prej ze obiskur v'isakur
hino, potem hote stopi sij prag v
hino.

c 3 prizor
Zlener, hira

Hira (stoji, s'ohofur v'obis shoy'vate, de putne
v'Zlenerje): Ali si se g'ovjejnag' tu? - Pa
k nam hira? Haj ze je?

Zlener: Hej teko!

Hira: Hej?

Zlener: Ta li se haj pogovorile.

Hira: Si je par zel. Nimanu casa. Ali
ne vidis, des mramu pa vrad?

f (exagonal) je je tako krivo ravnice

Zlenux: Ti se ve prerač ženés, brice. Miti je
brata?

Brice: ~~Je žigun, žigun~~. - No hibe praj, hej
čeb.

Zlenux: Lica se ne da teba, brice z doema be.
jedama pohljivaciti, ali jeke, no
pa naj bo. ~ Saj res, brice, hehe je in
hehe li lahko bilo, ai li bilo mogou.

Brice: No, ali bo hej? Hiteo, meni se mudi!

Zlenux: Tudi meni se mudi.

Brice: Potem pa poroi!

Zlenux: Saj, saj! - Ves, brice, oženil bi se rad.

Brice: Oženil? Zady's cas!

Zlenux: Hehe! Res, res, oženil!

Brice: Pa se! Hej meni mar!

Zlenux: Saj zeto zeto - mislim - brice, tebr
si fejit, prava zdunaj (je zopet gredel po
plest) da se človeku bar približava
pobližuje. . .

Brice: Felbi se, mislim, porodi, ne samo tu
pi meni. . .

Zlenux: Psi boji pomini, brice, da ne. Daj je pa
ne, ves, svet je svet, pravešen in zopeljiv.
Dobri pritihe se na vseh konostih in hejste.

Sica: Fi zē ves.

Fleamar - - in te melo postevok. Fato sem u
~~no~~ ja proti sunu premagoravju le obr.
 pajžol, de li stopil preel te, hol oca,
 motus in vzduhu pobijur živeo
 v dora - -

Sica: Koj za se ve?

Fleamar (milivo) - - in te vprašal, obica, če
 li bi tehta postati moja hrišcanska me-
 rehta in v bogu grate družice je
 ve žiljavje.

Sica (necari v smeh je med zveljavimi koda-
 mi): O ti sveta aneti kaj je, Franc u
 žani! Tu pri meni! Ati ne misli do-
 hiti robenega deblite, da pridis smehot
 v dora. ||

Fleamar: sledi svet je poharjem in bezbojem. ||

Sica: Le viber mi ne poj tege! Laja poznan
 mo.

4. prizor
 Družine, debla, vgrabeči.

Pogrebeci (prijelo od dence in evde - gnicale zdej me
 levu. sed, vjemi sta tudi dve obicini
 debla, bi hodate v hriso.)

Sica (marloni šlef pri hrisnih svetih na zel in
 reče deblam); Vse viber u predleiste,
 Poje ti je primeri potem šlef v dora. (Fle-)

marja) Froma, bo ji dobro, da te nihče ni
stisal. (Vhiso.)

- 5. prizor
Zlenuk, drugi pogrebi Angelus.

Angelus (pričle z quier pogrebu od alerem zedij
ni zarije na odet.): Z bogom farani, z
bogom!

Pogrebi (pozmarjaja): Z bogom gospod! Kraljem
jezus - Z bogom. (Volhejje na bro.)

- 6. prizor.
Zlenuk, Angelus.

Zlenuk: Kraljem bodi jezus Kristus!

Angelus: Na reke, amen!

Zlenuk: Gospod bi vjira sem namerjiam. Pro
nelasi in pramo ze to sem priel sem.
haso bi pad plaivil ze sanjha mater.

Angelus: Lepo, lepo Zlenuk, da teho shubite ze
mrti mater. Toljnost nam je, shubite
ze mrtve, ali budi jivot se zmevo
pogabiti.

Zlenuk: Pro me, gospod, pro me! Jez zmiraj red
red dam pevnim ni tolybe pobrabnim,
zmiraj!

Angelus: Krale medu je to! Kar ste deli porizam, ste
poddili bogu, hi vam bo vse vobtero
poumit.

4 cc gju'o

Zlenuar: Saj ravno ^{za to} ~~pasit tega~~ dejem, da vedotim
jarkujenje je reeno jarkujenje.

Angelm (vade k muzi, muez): Je koristno
picer, di ve eno mi to prava ljubezem
do bliznjice mi ~~ne~~ ^{ne} do brga, ~~ff~~
iscem ~~blat~~ koristu.

Zlenuar: Dograbi. Naj jih ne iscem, naj ne!

Angelm: Leeste, ~~meta~~ Zlenuar!

Zlenuar: Povim, ~~gop~~ precastiti. (Leede.)

Angelm: Mi reeno jarkujenje mi njeceje ho.
rist?

Zlenuar: Tisto je!

Angelm: Jober brati clovek radi samega sebe,
her je clovek. Gubi noroge stiznjice,
behor ~~MMMM~~ sebe.

Zlenuar: To je us, precastiti, to je us!
(Pevnar!)

Angelm: Naj se noroge poras? ||

Zlenuar: Nje poruhaje! (Vzdrazi zgleu iz zepa pippo)
Mi pnevem ano fajfar?

Angelm: Zehaj me? - da mi nje noroge parite?

Zlenuar (vzdrazi basi zepa: !d.) Nje.

Angelm: Mi nje ne reite?

(pre oddechne.)

Klemar (rozsvětl.) Kře!

Angelm: ~~Le~~ ^{ali ne} ~~rozi fajt~~ ~~Samy~~ ~~stava~~
 . fernance or-rasi byto?

Klemar: (rozi p. pr.) chm! (P. dave.)

Angelm: In ujna hčerka halke.

Klemar: (pr. hma.) chm! (rozi p. pr.)

Angelm: Le ste, ved te se mal.

Klemar: To treba sonn.

Angelm: Tahoj ma gotova. Le ved te.

Klemar (pr. sl. g. m. sedl.) ~~To ste, je~~
~~halke pr. d. l.~~

Angelm: To ved te, ste je halke pr. d. l.

Klemar: Lišal sem me háj.

Angelm: Danes je hl brst. Tricera alvi z
obokom je si gnaj pr. m. i. Bi hee
ne se je obokove roče.

Klemar: Prz se, hje je pobral.

Angelm: Vprasil sem batre mi belier, a mi
sedel mihie.

Klemar: Ja, to ram je trca, ta halke.

¶ Nicula sem ge pa le!

Angelus: Samr bole pisence mi je shiraj
 pred bolni skrivite babice r polhe.
 Pouluzajte! (Osta) Pucatihite gospod
 hoopulatur! Za očete tege fantu, hi
 je prišel večraj pri mlui na web re
 rano on in jaz. Za sudsi volenemur
 ne poram. Vrebnici pa je Zlemar, zetr
 deyte sudsi fantu sine Froue. Pivim,
 pitite mu, ^{no} mi melo pomaga. †
 Proa lep zehralim. halhe jembau.

Zlemar (je prišel težj, hi je stičel r pisum, ner.
 rjuro dregel r pipo behu, ole klaci vaujo
 Hhah. Ho zence roje sine, dregue
 febr mrcina, ole pecke pipe na tle.)
 Hej piše?

Angelus: Ja, de! Cestotam! Loj je prav!

Zlemar: Hej je prav?

Angelus: Va sta oči.

Zlemar: Nde quari to? (Pogleda logice na
 skrivno pivo.)

Angelus: Ome! halhe!

Zlemar: Loji! Vejemite mi, da leji.

Angelus: Eden vol droh res leji. Le ji pe
 ravno ana ~~stija~~, ne sem.

Zlemar: ^{Similitke, de}
~~Lotar hi hi jaz?~~ ||

Angelus: Vahr vedice ras bi obsrdlo.

Flemar: Na behini podlagi?

Anželun: Na podlagi njegove izpovedi.

Flemar: Leje reč! Če je mi res!

Anželun: Flemar, miha ne težite. Pevajte se mladega bitja, hi ste mi deli gov. Genje in pletite zanj. Vzemem forte govili največ ri karbi - rade hi vse govjete. Pevajte se ga, behni se ga reči ona.

Flemar: Rečur je lehki, prečastiti, anželun.

Anželun: Anžaki?

Flemar: Kaj veste vi! Povsč stane, drugič se pravote.

Anželun: Lej stane vas, pemužnega hmeta telly mali povičali, hi je vas, behni vi pemi. - Potem se pravote! Kehr ste se nazadujashi! Ali je pravote se vas, smeti sinas. Rasite in množite se in napolnite zemlja, pi lil ubay biji. Sinoti gov. Genje je doljnost elorehora.

Flemar: Potem je se pravni vi zdo zvenar, jate, gospod.

Anželun: Naš mlodega je, da klajimo duha in s tem dženj ~~je~~ risji se men najemu in videnj govjete.

Japan & A

Vnas ovek je prce, hige je kreba gojiti, hebar
negur pojivo, de postane umiloba in
dobrote, hudezen in usmiljenje. —
Zlemer, gajte deble je pevor in prstenov,
teho dobor, de vas mi hoteli iz deti pred
potom. Vi je hriete bati, hebor hamen bol
in neusmiljen!?

Zlemer: Saj ne pravim! (Pogleda rjet na
Utrino puca.) Anjeek vsa vas bo
neusmiljet polne gorjenje.

Angelum: Kic shabij! Nibei me se! Vajte usog
je rito helaj! Ji prusen jaj.

Zlemer: Se nimam prav nic denajje pri
rebi.

Angelum: Mi miste parno prej hoteli placati
maso?

Zlemer: Frit je - no! (Legu rjet.)

Angelum: Le dejte, le! — Tu druzo preukitim jaj.

Zlemer: (Jenuje denar v listnicu.) Anjeek, de postane
tuc kajiv. jaj ne meramv robenit sham.
delor in nedrote. (De dra lambrece.)

Angelum (joh njame) Krole Zlemer, I tem je tudi
mija misijeffhovicane, he rto priznali,
de rto va.

Zlemer: Ce me je teho mlite.

Angelum (pobale Zlemarje na ramo): Nadelje n

ranje je sleeli, bej me?

7. prizor
Prijatelj, brata, babica zobolom

Baba ni babica privede od same zdalej ni pozdravlj-
sem): Doter slava.

Angelum: Bog dej hrisčaralei! Čahajte mator. To
gorpodi brater, dejte malhi sin usite, da
pridem se danes tje.

Brater: Krale, gorpod! Hrecla! Z bogom!!!

Baba ni babica: Z bogom! Hueljem fejums.
(čeladnja)

8. prizor.
Angelum, Zlemar.

Angelum: Kaka je mročan dečko! Zlemar, kaka
bi si bil mislil! In se neboho go-
dohem.

Zlemar (se je obrnil, ko je zagledel last, preč.
Pri združih bledel postane pozoren.):
Naj, godoben?! (Vitane.) Pri mojdunaj,
da ga mramar videti! (Doter za
bratom.)

9. prizor
Angelum potem Anje in Leneč.

Angelum (za u): Pojelil je meso sin mater. - Lir-
feneje ga je zrotilo.

(Na desni zdelj je čuje harmonika in petje hi
se bliže. To sta godec Lencelj in Anže, hi se
nasla z gradom: „Trije fante ipilajr ---: tobi.)

Anželmu (je se gledat, kot poje potem se umahne v poudarje
in vesele k miru.)

Anže in Lencelj (sta pripela na oder. To opazita Anželmu in
sveti pesmi nehete in pozharita drug za
drugim): Tober dan gospod! Tober dan, gos-
pod! (Anžebopri naprej proti svojih bejti,
Lencelj ostane na cesti, da odide naprej.)

Anželmu (ostane) Tober dan, prijatelj! Le bliže,
le bliže!

Lencelj: No trla, vendar enkrat domov, misli mi.
Vse moč je pel meč - scharbalt -
To smo jo dejali na Fatimovi občeti -
Scharbalt! - Če ga imeji za gospod bej
molugejže se pričam.

Anželmu: Le pridite in redite penbej: Tabij za
primere. (Odrade v župnišče.)

10. prizor
Prejimo je brez Anželma.

Lencelj (odloži harmoniko na blazni in vesele): Le,
Anže, tale gospod je mi napočem.

Anže: Neč je pravi, da je.

Lencelj: Načar prem mirno in, če me le vidi,
me polliče na bogovo vime.

Anže: bene pamoteho, mene. Ta ga le ve bi
prehitro zamenjati in polirati spet novej
»remontan«. - Dolgo naradur mabeden ve
ostane, da se peric ne bi sprizajnil z
nami naradurimi ljudmi.

Cencej: Pa je morejo bar tebr manj mi teta
mi orel cas zamenjati?

Anže: Zehj me! Nasa fare pceda h blöstan
in plöster nam pošje, bogar boice.
Vse sorte smr je smeli.

11. prizor
Prejšnje Anželus.

Anželus (prinese liter vna in bi bozave mi natösi rum):
Na zehanje prijeteži!

Cencej: Na zehanje gozpod!

Anže: Na zehanje!

(kakeji in pižejo.)
||

Anželus: Anžoh zentovj bo ve tr. Zapeti
brita muicles.

Anže: F, zehj se ve? Se melo ge dejinu prej!

Cencej: To je tehj! (Ola pižeta, potem veje
ge hemolihor zaigre potem ola ge
projeta lebr naradur perem).

12. prizor
Prejšnji, bice, potem dehta

bice (je med petjem stopila na prag svoje hiše)

portuče nebej čara in zagleda šlaf in
zampiji v hišo): Tak! Pa, ali se še nisi
dosti napiznole za hišo! Pojdi
po otrov! (Hopi, rjet na prag.)

Debla (pide iz hiše, vgrne šlaf in ga j njim na
levo. Lirvoj, da ščica ne oddi malo po
stoji. To se ščica obene slučojno v to
smert ja odhumi, pisele pa po primernem
primenu s šlafom na glavi vobji in ga
v hišo.)

Anželum (j' ostalime med petjem nabriol. bl
koncu permi ploče vult): Darr, ba.
ot!

ščica: Toler dan gospod!

Anželum: Toler dan kosačkoche! Mi ni vult
v gupujšicu?

ščica: Darrno gledam, kaj to pomevi.

Anže: Kaj pomevi? Gospod so neja porabiti
in name in trele za teht se drel
beed, se tehri sara pregovisti. Pojdi
sem ti bom ja napil. (j' da bozave.)

ščica: Ne beavim se pa ne! (Vame bozave)
Ne dobro zalovje! (Poje in vme le malo
prazen Anžela.)

Anželum: Što priscedite, da bom naj gudeje.

Anže: Paar smete, gospod. Priscedi,
ščica!

Avica: Shmuj mi časa, malo bom za te, ie
dovodite, gospod. (Lede)

Angelus: Grem ie po boguce.

Avica: Fay me mi lebe gospod. Ne pijem,
broda!

Anže: Ni tebe, ne! Sej pije lebe z mojega.
Majne, Avica.

Avica: Tudi, ie pscha.

Angelus: Podite, hudi moji, to je za me! Vsele
druge, petje in pijakeljato, lebam
se spodobli.

Anže: Karo tehi ste lebam jaz! Jaz sem
pavotale: Večuje in petje, to je
maje ne.

Angelus: No sem bil ie v samostanu, sem
ie predtavogel svet me druggsem,
lebam se vidim vedaj. Vedem sem
pisal med vas, sem vyjintil jin.
Genje, to seino valovanje bozjega
oblastra mi glasin se mi zdel ma.
ho potrebjanje mi getiranj tege.
Nzlyje ne vedim bronca, ni lyje smuti.
Pam gijlynje...

Anže: Jaz samotehr. (Piye)

Angelus: Fu se videm sly ho prej mozej v
samostan, se mi hodi, da bom tudi
tam gledal svet tek, lebam sem se ga.

manjše gledati tu pri vas. ||

Anže: Najraje, samota! Sej vas ne pu-
stimo, ali ne Lenečj?

Lenečj: Pravi res, da ne! Lohabolt, rajej!

Anže: No, bica, ali nimam prav?

Angelus: O tem pa ne bom odločevali ne
vi, ne jaz. Mi, redovniki ne imamo
sivetsko prave volje. Pride povleče in
ukloniti se je treba.

Anže: To je pravno žalostno! (Lenečj) Ali
ne?

Lenečj: Lohabolt, pa leho!

13. prizor.

Prijazni, oboci, Anžek in bica

Oboci (pridejo od leve zadaj in gredo proti desni po-
zdravljajo: "Hvaljen Jezus" in gredo naprej i gredo
iz sile in močje bube.)

Anžek in bica (prideta in stopita k očetru.)

Anže: Sej jste! Ali nič ne pozdravite?

Anžek (deklamiraje): Hvaljen Jezus!

bica: Sej va je prej.

Anže (zame Anžek hlobuk z glave in mu

g da - pibe.) Pa hlobuk dol, fant. haniša
je prva reč. (Vzeme iz žepa robač in obriše
slučke proti nosu.) Taki, redaj ni je
kerclje. Mi mište fejit, "natale", kaj
goyrod?

Šica: Le bratine le, imas' cas!

Anže: Chari ne! le pogledjite.

Lemecj: Prar je tebi sta se vraga, 'Lohobll!

Anže: Neja ne boste. - To je prav
pravi domaci pridelalek - ni her
hoksem fabriško blago. - (Otkloniva)
ledaj pa lepo pogledavite!

Šerha: Kocjen jezus!

Anže (pohiže slučku hlobuk): Ledaj pa
pogledate. V peči je polenta pa
mleko. - Da ne zelijis, šinca.

Šinca: Ne bon, ne! (Ladavate v bajto.)

Anže: Pa Anžku hej obrog vstati prinjji, da
se ne popack.

14. prizna
Pujšing's bij obuk

Šica: Ti si je cele gospodinja pri ubajzranju.

Anže: Ne semer pri ubajzranju, tudi pri delu.
Nej je bocem! Ravnateb sem nam gov
prijinja, helni ti namu gospodac.

£
15 pizze.
Lice, Anje.

Luca: Prar vnaš Anže.

Anže: Ti si se zgodaj poročil, jaz pa pozno. Tobi je moj hmalu umrl, meni pa žena - bolj mi je enaka.

Luca: Je le nujnost, da se takole zvešata. Vajbajte v fajto. Mi ne bi bilo pametnejše, da bi pokleknila pšufaj! Lahko bi mi pomagala!

Anže: Kaj je ti pravega na to, gospod?

Angelus: Če ti bi to ravnal prar, bi morda liti nam.

Anže: Še mi bi bilo že! - Kaj pa ti luca?

Luca: Ti si premožben je me!

Anže: Če mi večjega zadržke, to je molenkost.

Luca: Ni molenkost, ne! Takle mi je obrok!

Anže: Pravno isto delo opravi, heheh heh odite, ali se si boje.

Angelus (je potrdil na vino. Vgame prazno ste. bleniv in nitave.) Luca: ali quate z mano, hehe je malo vzgledni ti vod.

Luca: Zakej se ne? (Vitane mi je z Angelu namu v župnjorici)

Luca: Jaz pa primernu hej je priprizanti.

Anže: ~~Ja~~ Jsem pa s tabo, da ti pomagam pri.

#

Luže: Zaboj ga no²

Mica: Saj ves, da imam debljice.

Luže: Ja, v klobuk.

Mica: Pa si se lahko premisti.

Luže: Ne bo si ne!

Mica: Lahko si! - Prej u rplon ne zgovar.
jam o tem. Saj ti pravim, da bo ne
že bu tabo (V lini)

nesti.

Sica: ~~Ja~~ rama lehos. (Ja poti hici.)

Ange (z njo): ~~F.~~ sica!

Sica: No?

Ange: Mi res, de ne li hile napsiro to, hazi onile omeni!

Sica: Nej?

Ange: No! Jaz za ti!

Sica: A. pojel, pojel, semia!

Ange: Mi mi res neumn, de ne efe, dava z okna v okno, lehu dra unnu, s tare.

Sica: ~~Ja~~ za en del zmas pas, ali to de za bar tcho (~~v hici.~~)

Ange: F no! te ne tcho, za drugice. Bi je na lek nacim. (De njo v hici.)

16. prijazn.

Angelum, Leneelj:

Leneelj (prineu vino mi potari, abellendu va mizo.) / Gem popravil proletarich, da ram ne bo trele. (bardele v jupjovice!)

Angelum: Proem, ce ste tcho ~~bar~~: prijazn.

17. prizor.
Anželum, Zlema.

Zlema: Šair sem pozabil pletati, gospod.

Anželum: Se ne mudi Zlema.

Zlema (v zehreži) Pa se za večim ujd. Pom
pa potem je mater.

Anželum: Nekaj hvata. - Za beštem ujd
pa, Zlema.

Zlema: Za beš in to!

Anželum: A, tak?

Zlema: Veste fant je res moj; pa tudi
bitr meni podoben. Zdej sem
~~ste~~ pa teho vecl, da ne sem,
bej stosti.

Anželum: Mi veste, bej stosti?

Zlema: Vaj?

Anželum: Vzemite šalho pa bo prejmo
se na najlepši način.

Zlema (se ope ne bicino hio.) Sem že
sam mislil - - -

18. prizor
Prijatelj, Šica, Anže, dencej

Šica (prijemu pletav in hruba in postavi se)

na svizor.

Anže (je prišel je njo z bečnim bežniškim, njo
in vličenim in quade govoril in v hosi
in med meti.) Mi ne, čista, da
si bil točno najbolje. Jez je mislim.

čista: Sedaj nam pa huj z glave ne gre.

Anže: Tudi ne pojate z besa.

Lencez (pide in supuziča, zagleda
alobara in O'brava in Sahaboth!
tudi pa le po njo!) (Zagleda
Zlemarja) Kaj pa ti Zlemar?

Anželu: (Zlemarju) Mi pravi poročati?

Zlemar: K, če mislite, da je prav!

Anželu: Ne si! Prij si zapojmo, da
bo vedle in govorenje pri hosi.

Vsi (zapojjo heho domaću)

Lencez (spremenje pije s harmoniko)

Lektor!

III

Eleganten salon z obedi na pari in dervi. Vredni
shala miže in stoli, nael naji pari električni les-
tenec. Tudi na obed shanskih stencih sta elektri-
čni stumki postilski, zeleni, kadej r izbichu hietoly
sivani, megurjen z diagonočno preprogo. Vjtrichu okno,
skozj hietod se vidi - merišni marava. Ve piče
p izrednem bogatstvu.

1. prizad.
Karl, Petina

Karl in Petina (ubojita - temnem objemu za mižo par tre-
mulkor mepremično, ve pridzate p strasti in
jubizni.)

Petina (ve gozje ij objemu in uboji par brekor najj):
Ne, Karlo, ne, ne!

Karl: No, Petina!

Petina: Lucek bi maglo hodo priti! (Gleda pafstevine
na mato, ~~gleda~~ potene in quod proklam pafst
parja pijur.)

Karl (uboji k najj): Kdo naj pride?

Petina: Če ne drugi, lahko hodo ~~slujm~~ slujmcasti,
- Licer je ~~kar~~, če pemuš gam, beh dalje
je pristo med ~~namal~~ namal - - lej bog,
- kam če to vesti?

Karl: Mi Petina! Kam če vesti? Mihamur ve.
Vedlo im privedlo je je ~~je~~ k cilju.

Petina: K cilju?

Karl: Mi ne? Njiveti hotela je izdajati, ineti to, cevar prej nisi imela! Zakaj nijis in imas...

Petina: Njivam in imam! - Mi je to nijiranje, ce jsi nas s strahom, ce se poselunji vce placiki misli quent' cirk in shite jefu go sorbodi? - In - imam? (Hopi tola puce Karla, ce pime za she pohi in mu opredle globoko v oti.) Mi res imam?

Karl (puzogav): Mi Petina! Zakaj ob vechi prubiti teba opvasanja?

Petina: Na koja miti enkrat so odgovora mi bilo, Karlo! (Spusti njezovi pohi in stopi od njege.)

Karl: Petina, hi me mislas je svojim domom.

Petina: Si li opazil, sta je ~~to~~ dom?

Karl: Kaj drugega hi moglo biti? - Mi ceun?

Petina: Sorredi jo ze spricani vprohimi se gojav, gajo, hi je v resnici vraga konec. - Telo delic, umistim, mi se, ker potem bi tudi dom minul in hi ga nadomestila bupha javnost.

Karl: Tople jamot?

Petina: Tople, mufe jamot, hi je zdavje duci in preravanem prav. Enkrat sji gajus sem to lojareta. Pricrcale sem ^{mi} obentibilo hi mi jeli je dela to spoznanje. (Ustane hobotec.) In ne

hoie bele, Herb, abqiti ij bejue, zerrujane, ~~gogone~~
 z gogone gubegni queletane, kayadane in rey.
 hoime te uvidi a jasm, maglo, sruca golur,
 uor jutor. He!

2. prijar //
 Prijarja, Dank, Angelm.

Dank (odqpi ne demis vete in quati Angelm. ne.
 prej. sobr.).

Angelm (otopi, spoljiv poglavari): Soler veier, mi!
 fortue goyer!

Petina: Poglavari gogrod Angelm. (Hude vob)

Angelm: Soler veier gogrod schubnik. (Fardu kela)

Dank: Soler veier, zenuca drage. Lepo, lepo! Te
 a gubni boliti. (Kachu) Zelo se leveste gos.
 pred arshubnik, res kratijem sem, da zabraci
 amjo ljoto juro. (Angelm) Vete precati,
 to, maglo zenu je se mislate. in imo vede
 zabarr.

Petina (obine ~~ni~~ drongjivi zeceteh pogovna): To je
 lepo precati, da ste se odzoceli nasemu
 schubnik. Paar ij uca ml veclii! (Pomali
 stobin ude budi pame.)

Angelm: Possim! (Secl.)

Dank: Good, nairo farur seher in hancim hedi
 kamritan in septi druzile vedur vob
 veji in delama shupni vteroci.

Betina: Res je! Vlak kooperativ je bil stalen
gotu na gradu.

Dank: (Betini in Angeln) Oprostite! (Carl)
Ali je se v jeknu za danesnji večer?

Carl: Ne, gospod baron. ~ Licer se grem še malo
sem in tje pogledat. - Mangam se! (Wolde).

Tri (dungi memu odgovorijo).

3. prizor.
Predstoji Grey Charles.

Dank (quiede): Pa ubijena se mi zdi Betina. Telo
mi quiposa, hej ne dragica!

Betina (opreda bratljivo ponižno clnu Danku): Hodi
je tvoji nejni slob. Imitijan.

Dank: Tanes je broj rojstni dan, Betina mi ne pusti
biti slabe volje. To je le enkrat - letu! Pri-
nes, quicantiti, beho vete, obhajans do a
glama praznika ~ letu. To je rojstni dan
moje vzgoje in obletnica mojine probe.
Pobij je pomikan moji moji vzgoji, dungi ga
najini ljubezni, hej ne, Betina!

Betina: Ta beho doler je moj moj, quicantiti, ~~to~~ in
tebo ~~quicantiti~~ ^{de} - ~~quere~~ ~~molavega~~ ~~datume~~
~~letu~~, ki pomeni beho obletnica iz mojine
gledanje.

Angeln: Peuprican sem, ~~de~~ ~~to~~ ~~uhmes~~ ~~vojine~~ ~~vici~~.
Dusevno bogator je prav jidjevje, ne drugi
sta dvojice a tej medubojni pojavnosti

4 hi no go melini enake, hediyo

je namučela. Hej ti pomage, če ves svet preveliko
na svoje duše je ljube ljubi - je dejal Gropod.
Taka si, ne v očetih tvojih največje bogstvo.

Dank: Ali eniga, Petine? Ni mi li govora prav?

Petine: Prar, prar! Lelo, ylo prar! Tudi jaz čutim
tebo.

Dank: Ali slisate, prečastiti? Slisate, kaj pravi
moje drage žensice?

Anželma: Pusti me, da grem vsi, čue mihi! To sem bol
v samovitann, ² ¹ ~~sem~~ bil prepričan, da misli
prej popolnoma drugače, lekar mi meniti
tam niti. Lepoj pa vidim, da mislimo
si enako, ~~se~~ ~~lekar~~ ~~nas~~ ~~mislijo~~ ~~pa~~ ~~vedu~~
ti - različnih oblikah...

Dank: Tebo, lekar je, prečastiti to!

Anželma: In se vidno, lekar me žoljenje. Tudi žoljenje
je v preobnavi različit ^{po vrsti} ~~se~~ ~~in~~ ~~in~~ ~~in~~ ~~in~~
in v veličini je ~~popolnoma~~ ~~enako~~.

Dank: O, prečastiti, si ste veliki filozof in po-
myete žoljenje precij drugače, lekar ~~se~~
vedna omika hi v gramu.

Anželma: Po izbrisanju se popravljam in si se razlozam.
Pudel, sem do zabljeniča, da je fizično žo-
jenje najvišje dušnega žoljenja. Lekar žiri
dušnega žoljenja, je muel najti prečastiti,
hi mu to žoljenje daje.

Dank: To je resnica, hi zabljeni, da ti hles zapodam

o hujšji moderanti. - Pucmet hi dela jzolgijje!
Pembiker! Telo je! Mi nganete, hje je quibmeni te
davišjiri pucmeti?

Angelus: Leho si mislim.

Tank: leho ves zeljubljen na Petine): Kajne, preicabti?³
To je moje jzolgijje. To je moje ves! (je nejevo.
prijubi polno.)

Petine: Mi, Emilijan, ne bodi smelishkten!

Tank: Samo te pred gospodom kooperativcem! - Nehehe
nute zgod. - -

Angelus: Sviti, hi pahnije ves, sladaj's jezihw. 10/2

Tank: Telo je, preicabti! - Sedaj, prsim, za-
hroj ti, gospoda kooperativca. - Opustite!
Samo se brcem prepričati, da je ves pripar.
Jevo je danšnji rečer. (Pstave.)

Petine (ortave) Mi, te venetas mi svoj goval, Emilijan.
Grem jaz!

Tank: Ne, ne, draga gemšičca! Ti si stela je
nterjerna in dochi napava te si čaka močij.
Sedaj, veči! (je nejevo polime ne jstl nazaj)
Opustite svoj! Neje ne da? Opustite! (Celsale)

^{4. prizor}
Prejšnje prej Tankha.

Angelus: Leho je večer vsi gospod soproj.

Petine: Blagar mu!

Angelus: Da blazar mi! (Puzas) Cudna or pote
povidniti biže. Mi ne, mitodljiva?

Petina: Cudna, da! - Povim vas, gospod Angelus,
ne nagovajajte me z mitodljivo, vsej
ne tihet, kader goviva sama.

Angelus: Hebr nam drago.

Petina: Saj veste odhod in čigava sem.

Angelus: Da! Vi so čari! - Ibledat mi ne, čas huti.
Zodi se, hebr, da je bilo vedno tebr, hebr je
danes, a - povim le mi bilo.

Petina: Mi bilo, ne! - O, zebaj mi si vedno tebr!
Vam se joti, da je tu preta doma?

Angelus: Zoleb se mi je. ||

Petina: Tudi jaz sem mislila, da je - bogatost vica!
Ne, da je bogatost jivljave mi, da ipole mi jiv-
ljave hebr bogatost. - To me je pripeljalo v
toj hist. Hebr oče, ~~stari jivljave mi~~
mi zgodben oster je bil jivem mi je sedaj
~~mi jivljave mi~~ bogat, ker sem sama pomagala
jaz in stiska. On je prece! - Volebi je
obalate danes.

Angelus: Mi je tu?

Petina: Povim je praznovel moj rojben dan. Hebr
leto pusti. Mjerna impovida ta bleh in
sijaj, kakor je impoviel meui predno sem
se prodale sem.

Angelus: Ne govorite teho.

Petina: Da, prodalas za nijajino židjenje, je sine, je luksus...

Angelus: Disili ste očeta in potrcili sli legs ~~sint~~ bodicmont

Petina: Vse to je res. - (puzna) Vi ste ^{hudi} pogrešili želji svoje matere in sli v samitarn ter se potrcili ~~bodicmont~~. Katero ste se, he, bor čista jeter boje! Mi jaz in samoljubje in v drugi nute sili je - očeta. - Eja namoljubje, Angelus - . . . Barunica sem in bogate!

Angelus: karikatura vas govode.

Petina: Bogje! (Puzna) Mi veste, kaj je smrt?

Angelus: Vem! Pafinor se je safage in pojimje.

Petina: Dusevne smrti! To je grozno! - Očeta sem prepoto deble in verelote sem se židjenja ob rochi priliki. - Tako me je vobrel paron Danko in plenič z očetam hupisje, da me da odeti, izohajiti... hehahhe... izohajiti v darov, hi je zahrepenela se ublesiti in peninjenu. Po sem bila dobiti izohajena me je paricel. ^{Tahpat} ~~to~~ je sem spredel, da nisem pisla v židjenje, marcei v smrt.

Angelus: Fejhe se vose misli. Zetranite se k ronev. blada ste!

Petina: Mlada sem, mlada mi istem žirjenci.
 Vsih ga ne bom. (člov) Nič duše ni,
 a vsem tem razbremenim gladu in tam, hjer
 sem jo slutila, stoji, hodi angelj pod zvezdjanom
 rajem - doom. - Topot, brez priznanja in ne
 more, to je gostje vasa, hi, heko nemu
~~hemi~~ hrovčki hrajjo dušo v pogubo.
 Vidite - to je moje žirjenci!

Angelj: Ohajenje vas! Temboj čutim z vami, he
 to mama potehala odiseba hita shujaj ma
 cui trati. O, ~~ni~~ peryte mi! Tudi jaz bi
 umogobut bil rajč maircu postika ne
 plemiru, hjer bi me moje črella gotovo hje
 spoznala, heko me sta, hi mi jo je dole,
 čil čurati Gropol. - Pa hji hrovno! ?
 človika dnytel in je sama hrovno poaj,
 ped in po tem mura hiti jrasmanu nava
 žirjenci. - Sira se ne mi zeli vai gropol
 vprogjelo plemenit in dober moj.

Petina: O, o tem sem prepričana tudi jaz. Hodi, hodi mi
 zehenje, da je ishal dnytel je žirjenci v hjeroh
 praje nete, a videl je povero le zemanjeto. V
 meni vidli dušo in žirjenci - In se me obije.
 Hejeti mu mura dnytel hje, heko hi se
 mure po naloga vasa.

Angelj: Mi zelaj vendar. ²

Petina: Iroj bo! - Nihedar je misem hujala, heko
 hi murete hujati mija. - Oheh, vijaj in
 bozectro me je zezefelo in mi potajelo
 ne jaysh hujajire hede.

5. prizor
Prejmuje, Zitnik

Zitnik (pripada obzirom na to, da ne vidi Anželina v ob-
raz.) A, kakej ni Petke. Tober večer!

Petrina (vstane): Ali vidis pape? (Kaj na Anželina)

Zitnik (gleda zmedeno).

Anželina (vstane) Tober večer gospod Zitnik. (Obu-
da roko.)

Zitnik: O, bog ga dej! Pogledajte vo! Vi ljudi bu-
haj - I - no, obeko vam je že sedaj ime,
ker ste menci.

Anželina: Anželina.

Zitnik: Anželina! Ja je! Ne morem zopustiti
tega imena. Ker, da imajo menski
vsi tega staroverske imena? kaj?

Anželina: To je teba marade v pametstanku.

Zitnik: Ime je teho biti! Ja! Pri nas domer
imajo zming rebli Štekin Francec. Potem,
ko ste jel novo maso adjeti je Štekin
gospod. - Tober je je kaj?

Anželina: Hvale. Pias zadržojuem sem.

Zitnik: Ne vidite pa je prav. Ja! Mi ste
ljudi prišli imdo našo Petro ob-
vohet?

Petina: Porabli smo gospode ne danajsi vece.

Zobnik: Ali ~~ta~~ se vas je porabili iz blivstres?

Angelus: Saj sem fur na fari.

Zobnik: A bekor? Tuhij na tej fari?

Petina: Ke! Ali smo vyigore orvice.

Zobnik: To je pa res endur, bekor u rcaish namerijo gunde phugej. - No, kaj prazite, ali mihae simenitov Tuhij naie Beta? Huj?

Angelus: (domeljivo) ke je!

Zobnik: Kaj ke? To je bekor u nabeish. Seer imna imeti clovel ricio, potem u mu je odpru zivjenje. - Ja! Je pa fudi praveca, da mi tehal. - Nehr pa de, domu sic ne pridete?

Angelus: Colhar smo pokropeli smetar nimam vic hej isheti tam.

Zobnik: O, le pridite le! Pa mi nas se hej oglu site. Vam bom pokazati, kolj led shtvam hujig, kd u zanimata z tehe rici.

Angelus: Hujig?

Petina: Si? Hujig?

Zobnik: Jaj, jaj! In me u usnje rezana.

47.
Angelum: Vahšma?!

Estimik: Vse sorte - ja!

Betina: La oohod?

Estimik: Na Dunaji sem jst pripil.

Betina: Na Dunaji?!

Estimik: Zakej pa ne?

Angelum: Potem se govora nemške.

Estimik: Karo je biti.

Betina: Čemu ti pa bode, ko ne znaš nemške.

Estimik: Čemu? Tako, da jst pohajem, če
hde pisati na obisto. To mna liti
~~potem~~ rabi boljše hiši. Ja!
(Angelum) k pridite! Na jst boite
lahko trati. Dunajem jst ne dam iz
polu. So se v pravo ravnje rezane.

(Začne se zgodba, ki Slovi okus in vidni od
deležna srečbe razodljave.)

Estimik: So je buhaj. Pojdimo! (Volode, Cor)

6. prizor.

Prizorje by Estimik

Angelum: To velja nam gope?

Betina (Sunder): Podoknice!

Angelum: Forovite! buje odhrite in najnovejše
čistihe!

Petrine (um da pohor): Ho cle - - - Angelum!
(Pogleda se priceta. Oba zeta je bevnuteh
duke slungama v piri - . Gornji nasledovto in
skrbne hubez in je hijs ~~zostanjs~~.) (Premor)

Angelum (proci ovi)

Petrine (colpe mete ne beri): Prosim! (bovate)
(Godle igre v pisih nro in v sree obel.)

7. piiza.
Zefbe in Franc

(prodete vol leone)

Zefbe: Kaj je kuzis ze manv?

Franc: Ti simas je kerijaja pade? Kaj ne?

Zefbe: Cama neki?

Franc: Nic ne taji!

Zefbe: Heb, mures poci to?

Franc: Videl sem?

Zefbe: Kaj neki?

Franc: Se ne taji!

Zefbe: Nic mi ni kuba kajiti. No, kaj si videl?

Franc: Videl sem!

Zefka: Naj nekaj?

Franc: No je pripeljal popoldne gospo domov,
je pisal k tebi v kuhinjo.

Zefka: Pisal je res, ^{pa} ali ne k meni.

Franc: K tebi, k tebi!

Zefka: Kdo pravi to?

Franc: Jaz. - Zato je ni mogoče ²dele ¹potem
pogovoriti sva?

Zefka: Ura je bil potreben.

Franc: Ti, je pravica mi pravej. Ali me imas
rada, ali me nimas!

Zefka: Kolikokrat je moj ti se pravej?

Franc: Zmiraj, kadar te bom spuštal pa
se same od sebe. - No, ali bo, ali
ne bo?

Zefka: Do!

Franc: Kdaj?

Zefka: Takoj, se bruce!

Franc: Sem pridi!

Zefka (stopi predenj): No!

Franc: Sedaj pa reci ---

Zofka: Nebo?

Franc: Jaz te imam nad vse rada!

Zofka (vnu polji robe na ravno in ga gleda v oči.) Jaz te imam nad vse rada in nebo, drugi ne bo moj moj, heheh to, če bi pameten. (Pa odhema poljubi in ga mti v hruko ter steče na loto.)

Franc (je vrtel pram.) Berdije! Sedaj ji pa res verjamem. (Za njo.)

(Ključu ne to goletu nebe.)

8. prizor.
Zofka, Johan.

(pridete od lara.)

Zofka (vosi stelenie samjanjes je odprto in hruke) Telo, kuloj to naj'boje je me.

Johan (diji v rokah hruke): Prar imate gospod takt.

Zofka (vodi k mizi, naboi hruke),

Johan (postavi ludi hruke na mizo),

Zofka (vnu ga naboi) k pijmo. To je moj mih. Jaz nisem je bisto priblanjdye sam kuloj gospodt.

Johan (je vha) Dvar imate gospod tect.

Litvick (natcha in pipe),

Johan (pamotcha).

Litvick: To je zioljenje! Ali ne Johan?

Johan: Guei jaz pravim to! Eho!

Litvick: Tach je, eho! - Sej jih imete ie!
Ali ne?

Johan: Se doordy!

Litvick: Kar ie jih primerite! Ooste se z man
poli claves.

Johan: Ci doordite, gospod tect. (colide)

Litvick: (cam) Sej pravim! To je zioljenje!
(Opala.)

Lactor

IV.

Scenerija, behor II. Lepa, sončna nedelja's
popoldne.

1. prizor.
Anže, potem Cencelj.

Anže (redi pri mizi pred župniščem, na pravi sivi
očala in bere časopis. Tu je tabor in poudar.
Od gozda sem je čuti šepanje, ki dleči proti
premi.)

Cencelj (prijde po peti zadnji harmoniki na ravni):
Drog ga dej Anže! Glej ga, beko si pridem.

Anže: Kaj me, kaj me! Drog ga dej Cencelj. - Šalo
brez, danes, ko je nedelja.

Cencelj: Ali ne gus mihamar?

Anže: Ne, danes ga ne!

Cencelj: Sajabolh, kaj ga pomeš to?

Anže: Sem za varhe.

Cencelj: Pa menda ne v župniščem.

Anže: Ah! (Pokaže s prikritim nasmehom na
Košakovo hišo.)

Cencelj: A tabor! Sajabolh! Tabor dleči si
že varjinal.

Anže (napol v zadruzi): Najvabila me je, naj

~~pro~~ malo propazim. Nedelje je mi bog re, hje
delle vrag nisi okoli.

Lencej: Ali je mi doma?

Anže: Je šla v hištar k dekletu. Danes so jo
za zmiraj oblekli za muro. Pri tehi pri-
loženosti je zmiraj velika slovesnost in
mnoje liti stariši prave. - Je pa šla!

Lencej: Sapravob Anže! Ali nis, hje to pomeni?

Anže: No?

Lencej: Tdaj bivo prav nobena stvar re ne
zadrjuje. Primi se, pravim, sapra.
bela Anže - angelski kraj! - Adijs!
Pa drugje se hje! (bolole pr centi)

Anže (je odlozil carpis in boce zmirajati za njim, pa
si premislil. Nekaj časa stoji zamisljav, pr.
tem njemu carpis in ga v arje bajto.)

Lencej (proje je odbran in gope ne harmonibro):
Trije fantje spilafo - - - (Pelje se ocl-
deljuje in pragona vrtihne).

L. prizor
Angeln, Benedikt.

Angeln (prvete z Benediktom pr cesti, sled in
upadel je).

Benedikt: Lepo imas ludoj hje Angeln. To je
je te! Lunoj, zunoj mecl Guelstrom,
v žirlejuje.

Anželus (ko sta dosegla do mize): Da, kje je, kje Benedikt, tudi tebi bi pivšičel tako mestr. — Sedli! (sede.)

Benedikt (sede) kome ne bodo izfrustili v kletke. Pravi zgodaj sem polagal svoj misel. — Pa tuc ne de. Otruh u prave naradi in prvi odradi. Tu junaj je pa obno ore poznavost obuzene ne jirjenje ljudij. Tam juhi, saj res, ce hreci jireti in imeti vseje nad jirjenjem, se mmaso praj, rajati s crelljicami, dresesi, s celicami na rogah in s tihi s gumojem. Ke quide zane in narara praji, me obisocjo pod obamun penice, srukotchi, hosi in realci. in se s hoi prijajni z mevoj, hot marsi, hoi bi sem ga odvezel smitnogi grebe. Tahr se jiri.

Anželus: Spoznal sem to ljudi jaz odher jironu tu med ljuderi. A vi lito duze, bi bi je smogel proredeti svoje utrac. Tahr sem to praj hrocligera jich Benedikt ze davis, vji obista. — Razhitl sem to praj in sedaj sile praj pajunvemu izraku Gorgodor: Plabor utrogim na duhu, her nist je nobiha "hrijator".

Benedikt: Da blagu jim! Tahr se ne poloti domu, ker ne razglabljajo in ne iscejo resnice.

Anželus: In si ne maderajo hrihri, hoiu tahr imenu, nani pravitljani svet.

Benedikt: Imas praj!

Angelus: Če li ne bote te biže narave ni teh
mitih, nedolgnih otrok, li me gle-
daj v poli in ne senti, kaka ~~pa~~
angeli ni če ^{ne} bi regali ^{ne} ~~pa~~ meje,
ko ~~pa~~ priemo spoznavati, kaj, kakor pri
Petchizem - bel Benedikt - potem li
me hotel več biti med njimi. Čel bi
nazaj spet s teboj.

Benedikt: Verjamen! A nekaj je rečenov prečih.
Ravnoh pra čula getje na centi.

Angelus: To je lil. Cencej, groec. - So se receli
Gueje - so. Ravnoh su moje obolka
je prav potene - odhitr recelas. Saj
ti rečem: Gueje narave, li jim virste
čas in kultura, utrocaile niojke galter
in niojke misljenje.

3. prizor
Lajenje, Anje.

Anje (prišla iz lojta in pozdravi) Dobro dan, gospod.

Benedikt: Dobro dan!

Angelus: Dobro dan, Anje!

Anje (stopi do Benediktu in se predstavi): Kente
gospod, jaz sem Anje Kumpelje, ser-
gacchi mojster, pa tale lojta je moja.

Benedikt: He receli, ne receli. (olunda roba)
Jaz pa sem pater Benedikt.

Anje (vrajno) A pater Benedikt! - No, me

prar veneli. Veste z nasim gospodom
pra pra prijatelj.

Benedikt: To je lepo, her ste privedes.

Anže: No hregel je ravno z nobenim visem,
kar jiti je bilo, angelk najbolj pra pa
le misira prijatelj. Ali ve gospod ko-
operativ?

Anželun: Pra gostov! - hels prisedite in
hej prijatelj. - Heh, des ste doma, daves,
v mecelji popoldne?

Anže (z gedregi): Fant in punca ste ste le teti
v vas. - Pa upok se mi ni ljubilo
mihavor. (Anželun) Heh pa je hej z
rami. Se mi jeli, de zgledele daves
melo bolje.

Anželun: To je mognie napravil obisk dragega
prijatelja, gospoda pake Benedikta.

Anže: Saj sem vam pravil, de ste rami upok.
Angelk vam hej praviti! (Benedikt)
Ali pr vam hej privedeli?

Benedikt: Hej za?

Anže: Da po bolni

Benedikt: Saj se vam pozna.

Anže: Angelk, heh je do tega prist.

Benedikt: He!

Anže: Preblediti so se.

Benedikt: To je kmalu.

Anže: Tulaj pa quar nič tega breba ne bi
lito. — To je lito kablote: Tulaj' gori
v hitro, dve mi delci je pabotna
hisa — pri Turberju se nič, ker so munde
tam Turke pregledali —. In tamle v
postu pride med moji pastir soli,
naj gredo gorov kaj hij okhajat storo
Turberu, da bo munda. Gorov pridej
po me, zato, ker jim nadadur jaz
poretim, bedav gura po moji tam daji.
Jaz sem jim pravit, da bo živa zi se
de drugage dve pichela — nič mi pr
magelo — iti so munde, jaz pa s ujim.
Kraj tak, da mi je vrha kregja pri
ntsu spoti zurgnile. — Pustera
gori, pa ne da, li spiti en stampert izam,
ja ne. Rehti so: Ne puen pred mabr.
In tako so se prebledili

Benedikt: To je quar hitro.

Anže: Najboljšeje pa se poredal nisem.

Benedikt: Kaj pa.

Anže: No, quidera gori, pa redi stara Tur,
herca v pbitelji in pbledo profeta
v pohab. — Sam pa fudci rebel a
~~sa pbitelji~~ —: Ti prebleda koper.
misa ...

Anželin: Ne, ne tega niste rekli!

Anže: Rekel ne, ampak misliš sem si.
No, sedaj je pa ona zdrava, gospod
je bolni. Ali je to prav!

Angelus: Je morda že tvoj hči.

Anže: Drog ne, hej bi bilo z mano, če sem
sudi te bolj rablega zdravje, če bi
ne bil pil. Tako sem pa zavrnil
pet dni sestr šteheljcev hčurovca,
sem pa zdrav. F. C. bi bili gospod
mene ubogeli, pa bi bili ravnotehr.

Angelus: To je bože!

Anže: Kje nebi! O Velikimoci pri procesiji
hče je hčurjali. Sedaj je pa so jehob
in se ni miru. To ne bo dobro,
jaz pravim.

^{4. prizor}
Prejinja, Fleamar, šelha

Fleamar in šelha (govorita po cesti. šelha nosi v
narčju dete)

Fleamar: Kraljcu Jezus! ~~gospod~~

šelha: Kraljcu Jezus!

Angelus: } (oh premi) Na včone čase!
Benedikt: }

Anže: Dobra dan Fleamar! Ne bodi vs tehr
štemar pa pidi malo bliže.

Flemaš: Naj je li rad!

Anže: To ne portariš, her ni oženjen. No, beko me ni hej zgodovjine z njim, šalho.

šalho: Krala z oprasanje. Paar dober.

Anže: No, to me vecl.

Anželin (je pristopil k njima) Tu ni Flemaš, ste tudi zgodovjini?

Flemaš: Ne morem vam povedati pre. carliti beko. Ne žirjenje vam bom hraljem ze liste beede, bi ste mi jih sulaj gorail. Ves se zelogle, šakar vse quidige - cerho.

šalho: Paar us gospod! Tudi jaz vam tega ne bom gojalta. k pruislite, tcho bi bile jaz vera, obok je tudi - -

Flemaš (je prehine, her se vramuje. Demoshtta). Taki, tcho tudi vedaj. Kaj bi to pravil.

Anže: Anželin fant je je, Flemaš, da ni ga leko vecl.

Flemaš: Saj sem ga tudi! Naj me šalho?

šalho: Pa beko ga ima rad. - Pogovne vedaj.

Anželin: Gesta malo oboli.

Klemar : helo me polje pogledet, de bom
polajeti mledem, hje no nassi
gumti. - Hej me Francick? (shalhe)
Da je je sem, ge bom za jaz nesel
em hro, de te me troi kolece robe.
Z bogom, gospodji!

shalhe (mu de oboka) Z bogom! (Volhyeta)

Anglen : }
Benedikt : } ol emu; Z bogom.

Anje : Adijr Franc ! Kdaj za naj
problem x stero?

shalhe : (je ze odrom) Tjate na prvi teden,
ce imaš eas.

Anje (blive ze ujima) : Bom je povedal.

5. quiz.

Prefinj: huj Klemarje in shalhe.

Anje x (Benedikt) Vidite gospod, lubaj no
tudi gospod kooperativ napravili
veliko dobrote.

Anglen: Lamu dolguost. //

6. quiz.

Prefinj, Anje, binca.

Anje in binca (vidite pr centi.)

Anje (hromaj jih zglede) : Pogledati, obra!

Benedikt (Anže): Ali ste vaša?

Anže: Tako je! Ali ste vam všeč.

Benedikt: Zelo!

Anže: To tudi muslim!

Obroba (in na certi): Hrodjen jezus.

Angelm in Benedikt: Na veine care.

Angelm (gr le Angelm) Uje je in bi Angelm?

Angje: le lepr poroj.

Angelm: Pi teti.

~~Angje~~ No, obinec, poroj bi ool Alen.
Eice, bi je gna tebr lepr na parod.

Angelm: Ni tebr edog, le lepr donna pojolita. Dis je dungie.

Angje: (Benedikt) Ni ne verte, lebr gna.

Benedikt: Ce inca le malo octorik mroj.
gaur!

Angje: Ne, ne malo! Edog lepr pojdarite
in pojdimur.

Obroba: Hrodjen jezus!

Angelm in Benedikt: Na veine care.

Angje: Brez zavore. Paz bogom, ce
bi ne vee ne videli.

Benedikt: Outarem danes tu. bolpotojem
sele justi.

Angje: No, to je prav. Na svidenje!
(boljele z obrokomer)

Aug. 11, 1901.

7. prizor

Angelum (hajna odhajajoče Anžeta): Fortuna
dusa.

Benedikt: Videti je.

8. prizor.
Prejinja, Anica, Anže.

Anica (zelo praznično napravljena, v rokah
masno bujico in bel potček. Videti je
zanimjena in žalostna, pozdravi): Dobro
dan! Kje k hčurim matoru in hčer in hčer.
(Nata in zopita.)

Angelum in Benedikt: Dobro dan!!

Anica (gleda k Anžetovi bešti in govori skozi
mator.) Drog je dož Anže!

Anže: Joo, Anica, ali ni je nazaj?

Anica: Kje je v mator?

Anže: K matoru so ste, pa jol se ni

Anica: Seveda je vjet ni matoru pri hiši,
s' mator je misli sejan. (Pade v
vzrušje. Napram Angelumu.) Sedaj se
v hišo ne morem.

Angelum: Pa ostanite malo pri mator. Tu me
je prišel obiskat gospod peter Benedikt.
iz samostana, (Benediktov) Nasa
Benedik, tu, Kroatov.

Anže (stari med vrata svoje hiše in
postava).

Benedikt (ji pride roba): He vereli, de vas
spoznam, gospod Anglum mi je umr.
je paril od vas.

Abica: Pa gotovo me, nek mnogo pride.

Benedikt: Karer narobe.

Abica (z gnilo ženo): Ah ja, je že takr, no!

Anglum: Sedite sem k nam.

Abica: Tako mi je pa hudo, heko bi prišla od
pogreba, de vam porum. (Sede)

Anglum: Kaj vas teji tako? [†]

Abica: Saj veste, hje sem bila.

Anglum: Veru! (Benedikt) Paril sem ti!

Benedikt: Ja!

Anglum: Keko je bilo?

Abica: Keko pogreb, vam porum. Tako
sem j'ohela, heko se ni helen odhar
mi je umrl moj. - Keko pogreb.
En edinega obroke tehle zgubiti.
Tehle je namumem.

Anglum: En hej pravi ona?

Abica: Saj to edino me se bolaji, he pravi,
da je rečena in da mi hje me bi
mogle loto bolj rečena, heko se tam.

Surje žirgancje si pri Bogu si rehta. Čajprav
sem šele zalostna, da sem mislila, sse
mi bo prošlo, pa sem se zlo huda in
si mislila; hoda Bogu, jaz nisem
hiva, če kaj ne bo pros. - Če one tabo
hiva, pa naj bo. - Da jsi trebe tudi pri
hisi napraviti drugi red.

Anže (ubopi uboji vete najj's fajtr.)

Benedikt: Clovek obrača, bog obrne.

Ljica: Tudi jaz teko pravim. Ne je hiva.

9. prizor.
Prejuzi, dve dehli

Dve dehli (poviete. Ho jagudata bica se malo prestasite,
kar pere se minogude opazi, Pogledavite):
Loter dan.

Anželin in Benedikt: Loter dan.

Ljica: Ali ji sedaj minimal nauka? Ne pa
staji dajale?

Tecla: No malo v Spodnji rasi.

Ljica: Ne je tam.

Tecla: Lencelj gode! (bolhemta hiva veta)

Ljica: Lencelj gode! Le gleyta, da rama
kaj ne prigode.

Tecla (v hiva).

10. prizor.
Prejanci brez dekel, Anže.

Anže (je stopil rpek na prag svoje bajte in postusaj. Oblicen je v črn obličo in nosil črn helobuk. V gumburici nam hči ropela je rdečega helinika in rožmarina.)

Lica: To je hči s prili. Če nisi domas, delajo pr svoje, če si pa pri hči se je vrti in dan hujaj. - Vdora je res peras.

Anže (stopi naprej): Vdora je tudi nič boljše. Zato naj te pa bar tubaj v quier gospodov pobaram, ali se si spominjaš beced, hi si mi jol, tekrat govnila tubaj.

Lica: Nalomit beced?

Anže: Le spomin se.

Lica: Pa kdaj?

Anže: No rum z gospodom in Lucekijom tubaj j'edeti boje helolase in pili gospodov rivo. - No ali kaj se?

Lica: Kaj je rum rebla?

Anže: Ta se prej zaradi mojstve nič ne menis, obliker nisi na gotovem zaradi punce.

Lica: To, da rum rebla?

Anže: Rebla si! Dablič si si lahko pre.

66.
misti. - No bica, uđaj, ho je pa teho,
hehor prasi, pa te par resur vprasan,
hehor misti si uđaj.

Bica: Mi re teho misti?

Anže: Vrahe minute je škoda. (Anželin)
Selo mi prigovornite gospod. -

Bica: Nič mi beba prigovaranja. - Toge
mnenja sem bila je znanaj, da
prej dedca in petelina pri hiši
ne gre. Ampak računata sem va
truda se bo punca mofole. No
uđaj pa, hehor hajē, se ~~frakata~~
bo morala pa se odora.

Anže: Ali res, bica?

Bica: Mi ni dosti, bar sem rebla.

Anže: Pa mene - - - mene bi vpla?

Bica: Tudi če sēs. Saj te dosti časa
pognam.

Anže cres vesel, ali res! Gospod ali
stisite.

Anželin: Škoda je pa misli, kaj ne hot
Benedikt?

Benedikt: Seveda.

Anže (stopi slovesur pred bica) Tak svoj!
Bica, resur in slovesur te vprasan,

ali hročes pretati in biti inoje ževa?

Šica (munda roba) No, naj za bo, še ni
že tebr silen.

Anže: Pa si rekla, da sem premajhen za te.

Šica: Ti si pa rekla, da majhen parus tebr
delo lahr opari, belne velike.

Anže: To pa bo! — (Zi hene roba) No, tak,
Šica, jaz mistim, da se bo par.

Šica: Bograri, da ne bi bilo.

Anže: Čahaj! (Kroči: h roji lety in
pripelje roja obola. bla sta praj
niema. Fant ima parnotake inje
v gumburici, delica penek na glavi.
Krobel za novite se vech sojech
vojeh roj.)

M. prizor.
Prejzuj, atorka.

Anže (pripelje oboka šici): Vidite to bo
redaj vojina mama. hlogati jo
mivata in zelo, zelo raba inseti.

Šica: Tabu ji praj, da bo tebr blaje in
della pi hisi (fil poljub) Sta že
moja.

Anže (si hise oči).

Lastu.

Prethra, visoka veja v samostanu, zadaj odprta na
kvascu, svetlo svet. Na desni strani s ceste na
levo vate k meniškim celicam. Nad vrati velik
napis: Clausura. Tudi veja starinske mize s
stoli.

Ves svet je sonec, tudi v veji pada širok pramen
sončne svetlobe.

Ta im tam se čuje z vrta pličje petje. Odličje se o
gloja kuharice.

Povsod je.

^{1. prizor}
Pencikl in Nikolaj potem menih.

Pencikl (prišle po vrhu, v rokah nosi netegav pred-
je.)

Nikolaj (prišle ost največje strani s širogih in v roki):
Vi mislite je bolj radi svetline, prečartiti.

Pencikl: Prav res, hej Nikolaj! Telo hje diše!
(Podruba ropet in ga goniti Nikolaja pod
nos.)

Nikolaj: Pa heh, prečartiti! Porobu, redkej ne pr-
mled, ho sima človek v obliki svetlobe.
Zato gah ~~pa~~ telo post zalivati. Ravno telo
je mi rje, heh, se u mi zbravajinjiv z,
ho tehoti (pomeje svetline) khrupji,
heh, širogim na rje.

Pencikl: Ali mislite heh Nikolaj, da svetla mi
bratjeje je boljijer vodel? - je, je bratjeje,
bolj mogoče, heh --

Nikolaj: - - - človek, hočete reči, prečastiti. Tudi jaz
mislím tako. - Ali ste videli moj oddelček
tam je prestiterijem?

Benedikt: Sam.

Nikolaj: No, ali mi lep, kaj?

Benedikt: Zelo se mi dopade.

(Med tem pogovorom pride z nite pesem, kateri
menim, hi nee velike knjige. Pre mislo ma,
vzroki kaj besede in dostojanstveno od
sile shoji nite ne levo.)

Nikolaj: Zastujite, sem je spraisal prečastitega
(kaj je odhajajočim menikom) pravim
tako, hebar vas in nite, hebar od
gora sem dobil?

Benedikt: No?

Nikolaj: „Svoti, molit in poburo delaj mi miker
zmiraj ne plebetaj.“

Benedikt (smije): Tako?

Nikolaj: Tako, da! Hebar bi rekel, da ne mis-
lim, kotikar ma me pride in me delam
poburo, v kotikar je je meni treba. Še
je je je tako zabolelo pu votri, da ravn
ne hurenem predeti

Benedikt: Verjamen!

Nikolaj: Ali miso ročice ljudi stravec bije, ba

hva, vse drugo. Mi ne strnem tudi bogu
dopadljivo delo, če jim zalindam, kot me
pa teho lepo gledajo in pa teho ljubostne,
hacar je suho?

Benedikt: Kar ni strnil hovanu mojst, najmanj
sila, to ni meni strnil, pravit & Gogod!
Vrabo delo, pa letem ~~in~~ čuti's dušomer
zgodisčenje, ki izvira iz naše dobrote, je
dopadljivo bogu.

Nikolaj: Tudi jaz teho mislim.

Benedikt: Čeun nam je je ta pretiči net, če ne
bi smeli vjirati njegove besede. Mi
— to pisar in pisar pretje ne zna
~~mya~~ slavo preročene in nas bodri
ni dnam, da se pridružimo tem slavoje-
rom tudi mi.

Nikolaj: Sedaj sem pa spet boljše volje, pričastiti.

Benedikt: Naj me ~~ti~~ ^{ti} biliti, heč Nikolaj! Le teho na-
prej, heč doraj, da bodu praljšine verete
in vi. (Kubavica zepoje.)

Nikolaj: Teho ji! — Mi stite Kubavica! — Ina, de,
bit! — Tihet je zepela —. Mi nerte pričastiti,
kolihollet je zepela petu angolum?

Benedikt: Heč?

Nikolaj: Lebo, mislim, da je je prosi stiel.

Benedikt: Kolihollet?

Nikolaj: Samo enkrat. (Pomenljivo moje z
glavo) Samo enkrat!

Benedikt: Tu bo j potem? ||

Nikolaj: Kmal bo! - Te naše ranjbe obara meti
in priporočdi, da se to čisto gotovo zna-
menje. - ti bomo hulašica - pomeni, to
je žalostno poročje, samo enkrat zakuba, te je
~~in potem~~ ~~ne dvakrat~~ ~~ne~~ ~~potem~~
~~potem~~ - prihodnjjo pomeni. - Škoda,
pa je ne bo!

Benedikt: Kakemu je doloceno enkrat umreti,
prav ^{sr.} (apostol Pavel. Tu mi upeve!

Nikolaj: To je zelo pomenljivo in quarcino, 'Ali ne,
precauliti? Enkrat eden, enkrat eden! -
Pa brez zamere! Z rami ali ^{precauliti} z ^{precauliti} z ^{precauliti} z
Angelikom ^{vsaj} lahko malo poljupam, da
se mi duša pojavi. - Kitihi marau. To
se čaka mijske pojic na hladno vodico. Ne
marau, da bi se bolejšle z deljsem, ki mi
meglence v prahu. (Udihoti s šušilnicar na
prij. p. vrtu.)

Benedikt: je stopil naprej v režo, poduha cvetke v
pohab in je obene in gleda nazaj na
vaf. Pramen polne prebabe pa vbrava.
Kamaj ali in goznu, haku zračnjem
v mir to hlasto narava. (Kuharica zopje)
"Gledajovci se žirjenje,
"Prevojavanje, prehaljanje,
"Za bitje v bitje prednosljenje,
"A smati misem vpl misljen! - - -
(Pri porti se oglasi zvonec.)

42

Benedikt (u vzkrami in pričai odide sboji
meta na levi.)

2. prizor
Jeronim potem Petina

Jeronim (podele go malem pomenem z meta in
nosi v kajnici nekaj loščilo pretlje.
Postavi pa obrodu v svoj kajnicer na tla
ni odide na desno sboji meta. Pa
kmalu ne bo spusti sboji ta meta v
svoj Petinov in godele ga nje ter meta
zape.) Pričajte, pravi, častite goya. Pa
tjuz je publicen. (Goe go kajnicer k obrodu.)

Petina (elegančna, v črni obleki): Mi ne pmenem k
njemu.

Jeronim (odhina, da ne.)

Petina: Tji mi bo mogoča govniti j njim?

Jeronim: Tuhaj! Sedite in pričajte.

Petina: Nebo, da ne pmenem k njemu? (Sede)

Jeronim (hoje na levo.) Teje prapa ne pme preslojiti
ženke moze. Podde na dvis "Clansura". Ka-
har ne more pogubljenee preslojiti sboji
obrod v nekishi raj, tsko ne pme ženke sboji
sboji klavuro. To je strogo! Pa verte zelaj,
častite goya?

Petina: Tuhaj?

Jeronim: V tskoh hujšgal je zapisano. (Postavi

cajnica na tla.) Neko je bil položen in svet
redovnik in ratan ga je shival na ne na-
šine in z vsi jellensko gorjčarstvo, da bi
dobil, polje njegovo dušo. - Takrat se niso
imeli v samostansk blagor. - Neko vóe, bo
je redovnik pobijmo molil je prišla v njegovo
celico ženska, zapeljiva, hebu dšeró sreči raja
in plegóne, hebu kače na njem - Takrat stoji
zapisano v starih knjigah. - Zjubej or našli
celico prapor, na njej pa je bil pergament
z napisom: "Quod diabulus non possit, possit
mulier". To u pravi: Kar ne more, ženska
zmore. - Pa u kaj takega me pomori, so upeljali
blagore. (Vzame zopet cajnica.) //

Betina: Kam merite te lepe svetke?

Jeranin: Kamor pakra Angelum. Polno, vto jih
ima je ni se in se jih boó imeti. Pa
so rade v gredi, pa sem jih del v lončke
zavij. - Ke malo poljefnje čarite gorje,
Tahij pade! (boljše na lero.)

3. prizor

Betina potem Nikolaj.

1/5.

Betina (je se jeraninovecu odšla odala in stopila
k vhodu na jet. Stoji obvarane od punciške
pravice, hebu prof. Benedikt.)
(Vse je mirno le mal kicla v bližini za zidom
zmagati svoj dolni zper. Zopet u čuje perhct
glas hankrice iz daljave.)

Nikolaj (prihiti s polno štopilnico za ntu. Zagleda
nabirac, hi ni prijavna na volu. Postavi štop-
ilnico na tla, plegue iz habitas hake in pri-

reže vrtinac. Nako njame i krogilnicu in od.
hiti na najprosto rhamu.)

4. prizor.

Betina, Jeronim, Anzelm.

Anzelm (gleda stroji mate na leri sled in slab je.)

Jeronim (ga spremlja): Ta je gorpa! (bedide na
net.)

5. prizor

Betina, Anzelm.

Anzelm: Pozdravljeni gorpa. Naj vam izrazim hodi
se vzhmimo svoji rojce.

Betina: Hvale! - bprobiti gospod Anzelm, da vas
notim v pricam ^{car} samostalnih ^{miruj.}

Anzelm: Nihakar ne! Veclji me da me obiscite.
Prsim, vedite! - Mi hi stli roji na net?

Betina: belanira fuhaj gospod Anzelm! Se?

Anzelm: Nebar vam drago. - Prsim! (Z gort, naj'vede)

Betina (rede): Ne bom vas dolgo mudila. - Prsila
sem - ali redaj me sem, hako naj vam poropi
ceum in zelay me je gnelo sem k vam. -
bed snega duc, bo je ^{delam} umel moj moj, nimanu
miru. Vecl mi oiste, da sem hiva jaz - edem
jaz - njegore smrti. Ta glas hiva mi v duci
me in dan. Bedi (zabore stroji pred mano
on - prucei dujem pov hopenje v njegore

✓ Zdravnikje

smatruj barbi — .

Anželmu: Te vas preganja vest, je znamenje, da mišče
suz hiirde! Mli volene hiirde ni tebr ve-
lha, da ne bi bilo odpušćanja je njo. Očajajte
si vest. Priporočujte! Oba brca kaže novile!

Betina: Mli pucem Anželmu? Mli pucem?

Anželmu: Prej abbi. Spredna molčćenost je temelji
na prisegi, molčćenost može na pošćenju.

Betina: On - namre ni pual narame pusti.

Anželmu: Poljeu je moj sun. //

Betina: Nasti puv ga nezavestnega v njegovi sobi.
Predur je prišel zelaamnik, je unud. Vkonute,
fual je zekupljenje z marfijem, a prouta
sem ga, nej tega ne izles. V mitraški knjigi
je zapisano: Prina baji. - Otelu je tejuv.
V predel njegije pisalnika je dal to pismo.
(Poljeu pismo.) Nsl je vedno karalir in ni
hotel, da ti pište pismo prej drugim v roke,
čepar je bilo zapicatum. - Oveste, prosim!
(9a Anželmu pismo.) Nihče ga se ni čital
razum mene.

Anželmu (brice molče čitali pismo.)

Betina: Na glas, prosim, govoril Anželmu. Pade
li slisala, heho golue te njegove, meni na-
menjeme zeduje berede.

Anželmu (čita): Predrago Betina! Zamaj sem ishal
življenja, dohler nisem arečal tebe. Po sem

~~biti~~ ^{umrljiv} ~~preprosta~~, da si moje, ne priča živeti. A, preprosta sem se, da je moja duša melala živeti, čim si se združile z menoj. Ljubim te tako, da ti ne bi mogel odreči molekule zaje. Zato mi ne zameri, da ti hočem reči živ. Ljube s tem, da odhajam ^{za veselo}, ~~le~~ tvoja reča mi je vše, kot vic. Nekdaj tvoj in si v smrti te nehočeno ljubici Emilijam.

Petina (je neznana glava, pri združilo besedilo prične bitati. Ob koncu pisma pismor - potem med poljarini): Res se mi je zdel zabavljivo, lekar dnevne smrt. - Toda realitativno ^{je} si bolj. On me je rešil čisto ljubil, videl je v meni svojo popolnost smrti, - v meni gremi živi! - Ne je opazil prevar, je siel vsem v smrt, ker je zgubil v meni življenje.

Angeln: Ali kajub temu je vam in svetil, kaj ne?

Petina: Ne! Ne je svetil in svetil mi je ne pome vse smrti, ker bolj na meni gleda, ki v nebr. hieci je masiciraju. - Spozna sem, da je življenje laž, - nizkotne laž.

Angeln: Ni gozpe! Življenje je resnica, ne shonične in rečne! Opazite! (^{vidane in} ~~traje~~ ~~ne~~ ~~ne~~) Ali je vsa ta beseda laž? Ali pti-ki na drozju, hi pojeto slava Gogodu lažje? (Kulavica čebet zabubaj) (Prevar) Ne mi laž! Resnica je, gozpe! Življenje je rečne in se pojavlja v najrazličnejših variantah, podobno kot nehočena mila, hi pretraja in tvorji, tako v materiji, lehar v dušah.

Betina: Zivljenje je resnica, praviite. - Da ljudi to je res! (Vstane in se zagleda v vrh.) - Toda, kaj je življenje, ^{če je} ~~je~~ smadjevanje z grehom?

Angelus: ~~Ne~~ bi bili zehi škotni, hebr perelk na dnu murgja, tako bodo izbrisani in se bi bili pdeci, hebr šlelat, bodo beli, ho mes, pravi gospod. Njegovo delo je odpuščanje, njegova vera usmiljenje!

Betina: O, Angelus, ali je mogoče dobiti odpuščanje in duševni mir?

Angelus: Ta Betine, mogoče je! Kar se je zgodilo - vse je boja volje. - Ves človeški rod je slab, nič hitja v njem brez greha. Mi se ne spominjate besed, ki jih je govoril gospod piismarjem in ferizjem, ki so ga sprošali, hebr naj se bojuje zahnobovane žene?

Betina: Ne vem.

Angelus: Kolar izmed vas je brez greha, naj prvi reče hanku na njo! - A miti eden se mi vzdignil proti njej. - Vsi so bili zesmili! In se ne brigje v najhujših umskih je zehlical: "Oče odpušči jim, saj ne vedo, kaj delajo!"

Betina: Kaj mi je storiti, da dozijem odpuščanje in mir življenja?

Angelus: Mnogo jih hodi po zemlji, ki tepe in obuparajo v nadlogah. Razvajte jim gorje

ni lajšeli' si' brate tudi praje. Pili ste
redko dobri! In če vas je ncel jrdjenjejeh,
nil malo dalje, heko druge, saj tudi
so hmeim ni' raso hrtele. - Shedi
ste se! Zrdjenjej je se odpuo puel rami!
Zdrari ste! ~~Ke~~ ~~pride~~ pojde minis vas
ni pribodujej pmladl vas pzedari, heko
vse, mlado jrdjenjej.

Betina (se zgrudi le njezovim nogam): O, Anželum,
brate, hrtele!

Anželum (je drigne): Nič hrtele, gopce! Zelim
vam všeno bratovost in pjebte na
se, kar je bilo. To je bila sola je vas, bi
vam bo, dobro slujole.

Betina: Hrtele, gopce Anželum. Potolajenc in shepiane
odhejam od vas. Ljpriceti hreim vas navel.
Predur sem se pvela, da sem mlila, da teji se
jrdjenjej le o logator. Videti sem, da je to pverre, je
nje te pverre njezovim pverre. Taki jil je, hi
jim je jrdjenjej o vrdicini mlka. Daki jim
hreim pverre jrdjenjej in pti tem jrdeti same.

Anželum: Taki je pver, gopce: bdrni pve, odpi vohi,
vlinaj hebovde vohje,
Ljstam olajinj gopce.
pveri veliki pvernik ni njevite.

Betina: Kedar pa njev njiva pver,
"Naj se vohje pvela pver!" Pveri njez.
Pverre hrtele se pverre, gopce Anželum. -
Pverite vas vbricet, hi je taki heko pverre
ias ni pverite pver pve se raso mladeti.

Angelina: Še nista me tam hodil, več a proji bi-
si fari, bej bi paer red vstet se enket
roji ste gnance. (Kuharice zepoje enket.)

Petina: Z kaj me?

Angelina: (prisrčno) Petina, ni hlar več, - Ljud
je odločil drugače.

Petina: Še niste resni boljni? - Ljud je,
ni hlar vam u nene zloščarje. - Z bogom,
Angelina! Pa jidljive vam tam kvatjina,
kmiti ste mi nima ni behu prevojena od-
hajam od vas. Kde vam! Z bogom! (Ste
hoči deti roko.)

Angelina: Čestite, gospa! (Je na prv. malice nekaj
prijim fit primere Petini.): Vzemite jil
gospa! Z samovitanskoj urke ni o spušča
na se!

Petina (vzame orelke, - dolo pomenljivo pogled -
konj zadržaniam jokuam): Hvala, Angelina!
Z bogom! (Čestite)

Angelina (behu, da se je odločila od njega težko be-
me): Z bogom! (Čestite, behu hij.) (Kuharice
zabuka)

Lektor.

† Nactonjæ qui obitu na ~~ta~~ levi.

VI.

Lamantanka pelica, bebica v I. stihu, toda me polne
 predljice teho, da je hujaj izgneti prvotni prostor.
 Priznanje manovitosti je zavrnilo, in vraga do be
 same življenja. Lohanje na Hojca niče svetjem. #
 lep, volneni dan nje plazi olina.

1. prizor.

Anzelm, Jeronim.

(mujzite predljice na dnih in predelavah.)

Anzelm (zelo slab): Najlepša hrcle hrc Jeronim.
 Sedaj bom je si radu delal naprej.

Jeronim: Nihar se ne trudite, prečarati. Probi ste
 in pobehni postitka. Saj jaz lahko opazim
 vse.

Anzelm: Bom pravil pred Jeronim, heder bi beba.

Jeronim: Nič praznje. Le hca pokrioste me. (Odide)

2. prizor.

Anzelm

(je delal nepretigane pri prebitih lovskih, ne da bi
 se ozrl, ko je odšel Jeronim. Minograde pride do
 Lohanje, jo vraga v polni in s punjo resisti prahu.)

Kaj ti bil, ko si si živel? Kaj si mislil, kaj prdel?

Kaj ti mislil, če ti mogoč zdaj, v mojih pobah?

Tu je vprašaj mi ne je le domneba! Vohdanje

preblice pajuna, heder in vedaj prazna bebica

razočina! Tje je kraj rlester pajuna? Tje je vse,

hči in mu hila, glava te, prečaroblast prav hant gov.

pod? - Vse isto je v prah - v življenju moor!

(Dane lohanje na praznje smrti in delu ulazju k obzoru)

(Preste ne zanjeje hramenike in niskanje, hi se pri-
kljeze in zopet oddalji. Potem ubihne.)

Angelus (hi se mu pogne težka ubujenost, globoko za-
orže in se nastavi v marširajočo vajajo. Tar
hipos je ne čisto tihor potam se ogleda oddaljen
zornec pri pusti, hromaj stinov. On nepremično
sedi in priira.)

! Premer !:

3. prizor.

Angelus, Jeronim, Anže

Jeronim (je zunanaj potlehal mi ob enem odprl vrata in
pogledal v sobo.)

Angelus (se ogledavni): Kaj je heč Jeronim?

Jeronim: He pa ravno mela zoderenati! Zdaj sem
nas pa zbudil.

Angelus: Kamen spal Jeronim.

Jeronim: Keki mijski rod k ravno. Pravi, da je nas
nabdanje Jeronim.

Angelus: Le naprej, le naprej!

Anže (stopi shoji vrata in misli golano hrisarier):
toker dan gospod.

Angelus (res verel potam in mu hiti napreoti): O, dober
dan, gospodjari Anže! (Si vječa v sobe)

Anže (je odlojil klobuk in potobol hrisarier na tle ter

zvečer gleda Anželum - obhaj.)

Ferancim (odrota in zapra je rebj metes.)

4. prizor.
Anželum, Anže.

Anže: Ludi si popravljanis, gospod kooperator. No, sedaj
sicer niste več, kaj pa si zmiraj leho pravit.
Kako je je kaj?

Anželum: Krale, Anže! Dobro je, dobro!

Anže: Nehane obismito vas je, odher niste več pri
nas.

Anželum: To mi's me de Anže, namo, de pur dngar
zhan in reuti. (Dolaji na vee.)

Anže: Pri dani, kaj me?

Anželum: Pri dani, de, Anže.

Anže: Verte, de me zmiraj jezi, hadar ^{gruntan} ~~parabolam~~,
de ste ne tek nemim nalin zhoteli, te
premislate, Tusharica je spet zohava, hokur
dren.

Anželum: No, prar je!

Anže: Leveda je prar. Anžok to mi prar, de
ste zaradi nje zhoteli vi.

Anželum: Taj misem zhotel radi nje!

Anje: Zaradi njene prisotbe. - Pa se danes hi
biti lahko pri nas.

Anželun: Sedite, Anje in grofje, kaj je norega tam
pri vas.

Anje: J, norega? Grof! To stek vete, da je
grogibi gospod umrl. (Sede)

Anželun: Kam. (Sede)

Anje: Pa tudi gospa me bi dolga gospodarka, če
pojete, tako naprej.

Anželun: Zakaj?

Anje: Ve pojete u nič!

Anželun: Mi slabo gospodari?

Anje: A, kaj, slabo gospodari! Naravnost sbrzi
ohno mit rev.

Anželun: Tako? To se mi zeli čudno. Nisem
nikdar opazil, da bi bila zaprta.

Anje: Pograri, kaj se jedaš mi. Le perijem bi
dela vse. Kad ravno hot hroci, pa dobi.

Anželun: A, tebr! To mi nič hudega.

Anje: Seveda mi nič hudega, kaj dober, se perie
dobro. Samo, koliko časa bo šlo!?

Anželun: Nikdo se ni abubojel od namena prepričanja
parizer, dobi jih pa je vlad prijeteljstvo

f m de marishes dunge

pozitāsar. Lar dante pereju, ste pomsedi br-
gu, bi ram ~~pa~~ psoj'le istero pomsedl.

Anzi: Se gmiraj tehu bpe govoste, behu pi nas.
leja hica ppari: Paj mi pomeje mi lito tehoti
pidio - mairi perhi, behu tehot, le er liti
goguta Angelu pi nas.

Angelu, she seveli, se ste liti zedovjini z manu.

Anzi: Naj zedovjini! Pogrisarur vas, ja se behu.
leja hica - - - paj res um je ibvoj p.
zabit. (Pa go histanio.) - - - mi je dele abo
tole za vas. (Dolge na mize: Pogair, hlobare
stelenio, rub gajibe i tot.). Verte, rekunte um
pizeljel um na olek.

Angelu, lital um harmonika.

Anzi: Ja, je harmonika um se pizeljeli, behu
je ishoditi. Pa je lencej tudi tukaj. Pa je del
z njimi na hlobore. Paz um za hruje, her
pante doli pi ostarije pivejal, - - ja, moja
leja, vas her pomehti me mure. Paer ij ze
sehe je izhogate hlobare pa rub gajibe ste
revari l' haj xodi imeli.

Angelu, hoda Anzi! Zahodim se ji prav bpe.

Anzi: pobeje na stelenio, / Segele um ~~pa~~ pams ^{malu} ~~sadu~~
ze pshuimje pimerel. Potica se je pa mi
mugredel naredite, holidaj osak tedem
pecimo - - za hico, her ne june spucega hruhe.

Angelu, shi je mari bolava ?

Anže: A, hje! Zdrava, hebo riba. No, se ri tege
ne hartopite. Zdradi malega ne pive
jesti čimege bunke.

Angelum: Zdradi malega?

Anže: No ja, vereda! Ta ne joha. Po šmum bi
že prevci siigalo p¹ trebiku.

Angelum: Ledaj šele razumem!

Anže: Z, vereda! Kujili pivo! Za hebiem fejit
fant je - za čisto meni prodoben.

Angelum: Bravo Anže! Čestitam! (šlu rože v
rožo)

Anže: Hoda, gospod! To je žoljenje sodaj
pi hivi! Nica za tebe, hot drem!

Angelum: Nebo se je sine molennu?

Anže: Fur! No je se parir te dan pival na
vod. Potem je se rekla hica: Viš, fur je
tebole em pomledanski jekson, bi ve
zeleni je njim za tebe pomasno na
šimejine ^{uoli} ~~gala~~, se naj bo se ni fur!

Angelum: Lepo, lep. Anže! (Glada, bar je primet)
E To je prevci, bar ste primeti Anže.

Anže: Nici mi prevci, prečahiti. Nerece malo.
Lajrem, da mište poketui - alyak telu
melo je posturnija im, bar nno prijeteji.

Angelum: To se, to!

Anže: Kaj ne?! (Zovec pri parti.) Kaj ja
plameni to zornenje?

Angelina: Nekdo zornis pri obrodu.

Anže: A kaj je res! Kaj sem jaz tudi moral.
Sam mislil, če li vas imam hlicati, vas
ne li jeditjeval.

Angelina: ~~Med~~ nič ne jeditjevalte Anže. Paar recel
sem vašege obiska. V mislih sem dosti
hret pri vas in sledhi je spomin na
vni čas, ki sem ga preživel sva rami.
Anže, bivanje med nami mi je ubesit zorest,
da mimo rojeni smrti, ampak židjenje.

5. prizor.

Prejšnja, Benedikt, Lencef.

Benedikt (aboji vrate.): Le naprej!

Lencef (s kerumskih na pami): Oble dan, gospod
Angelina!

Angelina (mu da roko): Pogledajte Lencef! To
je lepo, da me pridete tudi vi obisket.

Lencef: Sam bi se našel na bil. (Neje ne Benedikt.)
L mi ja fuhajte gospod pohajeti. (Angelina)
Samu soloko, da sem vas spet videl.

Angelina: Ne prav receli, da me niste pogledli!

Lencef: O tem se govora ni! (Angelina) Ali ne?

Anže: Nje!

Lencez: No, sem jasno tukaj - vete, rekunjam
sem godel - sem risolst - mi ne bodi
zamerilo, če jih imam obišet. Chelo pitu
mi je bilo, res, hro nosim mel psabr.

Benedikt: Nič zbr! Tudi pri nas sem radi
vueli.

Lencez: Mi mara tudi plesite?

Benedikt: Teje parno ne! Mi pojemo pa!

Lencez: Pa parno prate!

Benedikt: Tudi drugo! - No, heho gre brite.

Lencez: Metras?

Benedikt: Ni ste ji pele bebaet.

Lencez: No, so bili prvi pri nas?

Benedikt: Ja, tiste! - No, heho gre?

Anže: Saj tukaj u ^{me} spredohi, da bi jo pela.

Benedikt: Zahaj me?

Anže: Tukaj, o kloobu?

Benedikt: Zahaj ze tukaj me?

Anže (Anželmu): Kaj me, de me? ||

Anželmu: Zahaj me! Le zepojta jo.

Anje: Ta lahko?

Anje: Verleže človeka imo hudi' bog sad.
Le zrojta.

Anje: Pa harmoničko me puce zaven!

Benedikt: Lahko, lahko!

Lencaj: Lahko?

Anje: Le dajta, le!

(Prece, lehn koncu druge sike.)

Lator.

VIII.

Helica, baker & II, lihi, raznotakar vira & svetju.

Pri miži ne desni stoji naroden stol.

Tane je, lehn pričelkom I. v. l. Na miži beli parva.
lehn svetilja. Ohm ne leži odputo.

1. miža
Anzelm, Benedikt.

Anzelm (vedí, naroden najaj & narodenim pri ohm ne
leži, baker de lopi.)

Benedikt (vedí pri miži ne desni in jaz iste. lej nelej
čaca vstane od miže in gre oprezno k Anzelmu
in mu pogleda & ohvaj, zmaje z glavom) Spi!
(Le nelej čaca stoji malodoldejen od miže in ga
gledajo.)

Anzelm (se izdravi in pogleda brudno Benedikta): Brat
Benedikt! - Pot' kaj pri meni in jaz spim - Ne
brudjen sem, haj me?

Benedikt: Le se spi, brat Anzelm. Zgodaj je se!

Anzelm: Zgodaj je se?

Benedikt: Da! Zeliš haj?

Anzelm (odhroma): Hoala!

Benedikt: Progai bi je le mogel prebiti malo a
postelji. Težko je sedeti vira noč.

Anzelm: V postelji me duši. Tu mi prija prež,

mojini zask. - In kuharico sem zopet
slisal!

Pencelst: Kuharico?

Angshu (kraj sliv): Kuharico.

Pencelst: Trajalo si je slival, kot Angshu. - Sedaj
je ni več, ko je že skraj jezen.

Angshu (vello): Za kraj jezen! - Jaz pa sem videl
povleči! Doživim in doživim to svoj ujemi ne-
dolžni veličastnosti. - Brat Pencelst, od jir-
fanga se mi je parjalo, od večnega jirfanga! Le
sedaj se čuhim Jehu pravega in čistejšega, da bi sil
spet ne gore - ven med ljudi, na jero v svet.

Pencelst: Sel bi, Angshu.

Angshu: In quise je ona, bi mi je dele jirfanga - moje
mati - slivnice, stara ženica - in bila je, bebra
eno samo, veliko vee, ena sama, neskončne fin-
bezen. Poljubila me je, bebra tebe, ko sem se
mogli zarijal v njeno srce, nagubano kito, me pa
himala bi sebi in zahtala - zahtala, kot Be-
nedikt - od sepe, da sem jir njej. - To je
bila - moja - mati! (Omahna spet njej, ko
ko je bil prej.) (Pencelst).

(Ura bje slivi, hobar v I. slivi. Šroji goduje ohur
se opazijo pri znaki jirfanga zaje. Iz govnika se
zauje glas goma, bebra v I. slivi.)

Pencelst (opazila se čuhet Angshu in potem stopi pred
razpelo, se prebija in je molči): In norine

petris et filii et spiritu sancti - amen. - Angelus
domini nuntiavit Mariam i t. d. (Le peshize in
stopi zopet k Angelom, hi nepremično sedi v
naslanjacu) Ipet je zaspal! - K molitvi gem!
(Tihro odise)

(Zora je utihnil. Veljčara hkr. Zaya ostaje, hekor
v prvi stih - polagoma. Juljana molitor menikor
v enje, hekor v I stih, toda ta ~~pa~~ ne peshole v
petje psalme, amezek v veličanju, slavnostno
gerem, hi je spremlja mogočine gozbe.)

2. prizor.

(Ozadje se dvigne. Vodi se v legi svietni svetlobi v
deljavi pohopelice iz II in IV stih v vretju in
zelenju. Bel oblicevne dehtice, ~~svetlane~~ svetlane v
svetljem pridelju in v zveste obroz Angelma.
V ozadju je svetli Anzeta s svojim obrobma, sive v
dopuščam, klenaje in halbi gozobom, Belim v
svetli, priqvoti allehi in kencef v hermanikor.
Pri svetli ne desni vrbogjo Benedikt, za njim
feronim s caparier svetli in Nikolaj.)

Angelma (v deliriju): Pozdravljeni vi vsi, hi mi pri-
nasate kulezen in jindjenje! (Vitanje) Pozdravljeni
svetlice bele, hi ste gubite v svete! (Le ge.)
To ni ferami, hi ste pristli, da me rjet ustlicite.
Lis, ves v vretju - njiva kofje - hi ni valfir,
hr paradiz - pozdravljen. (Njegov pogled blodi
po svet.) a, hje ni ti? Ti, hi te cakam in te
bliscam? (Podoba njegove matere, stare sheniane
ženice se pojav med skupino, stopi k njemu in
gi poljubi na čelo.) kabi! (Le zgleda na stolici
in moloni nozaj hekor je bil prej.)

(Včeraj poplagnina zatečena. Slike zgorne in
spodnje se zastre. Poremo ogedju se pre-
nechale in se Enjeju poplagnina pralini.)

Lirjeenje (se pojavari pri obnem zgoraj):

In duhu pojevu peroti,
Nijsh up'dota voly in znot
Pavrije na obivnostne pot!
~~slam² Feli hitobshamaposti;~~
~~Da se hat hony obny hinyel~~
Da zel brs volucenovanu lice,
Obay tyubeyni in senice! .. (Zgine)

3. priizer.

Angelum, Benedikt.

Benedikt (vstopi; ko je minilo zelje psalme in
gje pallo ko Angelum, hi um je voluce
obzi her obno profalito abay. Pogleda
poten psalme obzira neas - mi - , go
primo ze volu.) kiter! - L bogom
my hie Angelum! Gospod, ~~my~~ bode
moltostea njezori duci. (Poblikne ko
njerum in um pojubi deonic.)

Laster.

18/V. 1927.
ob. 19/2.

